

Jamsai



ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ด้แฉาบ  
 ด้ด้แฉาบ  
 ชุต ปิตางอุ้มสม

福妻不從夫

โฝ่เชี่ยน 英顏 ฉี่ยน

๒=๐๐๖๐๖๖ ๒๖



พิกุลพัชร





คือทุกสิ่งที่ใช้มอบใจไว้ด้วยกัน

มู่ฮ่วนซิงถลึงตากว้าง นางไม่คิดเลยว่าอยู่ๆ ผู้เยียนหลินจะกตนางไว้แล้วจูบนาง นางโมโหจนอยากจะผลัดเขาออกไป แต่ชายผู้นี้มีพลังกำลังมากจนน่าตกใจ

"ผู้... ลุบ... ผู้เยียนหลิน... เบื่อชีวิตแล้ว... ไซ้หรือไม่... อย่าคำสั่งเดซ... เจ้ากล้ารี..."

คนसारเลวผู้นี้ถึงกับกล้าสอดลิ้นเข้ามา แม้แต่มือก็ยังสอดเข้ามาในเสื้อด้วย มีชีวิตจนเบื่อแล้วไซ้หรือไม่! เขาไซ้ขึ้นจนสมองไหม้ไปแล้วหรือ

สมองของผู้เยียนหลินมิได้มอดไหม้ไปทั้งหมด แต่ก็เกือบจะไหม้จนเกลี้ยงแล้ว ความปรารถนาที่เก็บกดไว้ในตอนปกติจึงเหมือนกับพยัคฆ์ร้ายที่หลุดจากกรงตอนอยู่ในฝัน

เขาจูบนางไม่ปล่อย มือใหญ่คลำหน้าอกนาง เหมือนความหิวกระหายอย่างรุนแรงที่ไม่ได้กินเนื้อมาสამปี

มู่ฮ่วนซิงรู้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ ผู้เยียนหลินไม่มีทางทำกับนางเช่นนี้ ชายผู้นี้มีศักดิ์ศรีขอแค่นางไม่ยินยอม เขาไม่มีทางจะมาบังคับนาง แต่ตอนนี้เขากลับผิดไปจากสภาพปกติ ถ้าหากนางไม่คิดหาวิธีมาหยุดเขา เกรงว่าเขา ก็จะเป็นป่าอ้องซิ่นน้ำวอหนูแล้วละ



# มากกว่ารัก คือนาวถ้วคึนใจ ชุด ปีศาจอุ้มสม

ไม่เคยึน เขยึน ละออวอล แปลา

《福妻不從夫》莫顏 (Mo Yan) 著

Copyright © 2017 Treetype Publishing Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2284-9

ภาพประกอบ 樹蔭

จัดพิมพ์โดย

## Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 279 บาท



Printed on Green Read Paper  
www.facebook.com/greenreadpaper

# คำนำ

มากกว่ารักครั้งนี้ท่านนักอ่านจะได้พบกับผลงานของนักเขียนที่คุ้นเคยกันดีอย่าง 'ท่านโมเหียน' ค่ะ โดยครั้งนี้ขันท่านนักอ่านได้อ่านกันอย่างจุใจถึงสามเล่มในชุด 'ปีศาจอุ้มสม' เป็นเรื่องเกี่ยวกับปีศาจตนหนึ่งที่ต้องรับหน้าที่ในการผูกเวรสาความรักของมนุษย์จึงจะปลดคำสาปของตนเองได้

ซึ่งทั้งสามเล่มนี้จะอ่านแยกกันก็ได้ค่ะ แต่หากจะอ่านทั้งสามเล่มก็ขอแนะนำว่าให้อ่านเรียงกันดังนี้

1. เคียงท่านดั่งเคียงเสือ
2. คีนนางดั่งคีนใจ
3. ครองปีศาจดั่งเคียงคู่

ในเล่ม 'คีนนางดั่งคีนใจ' นี้ กล่าวถึง 'มู่ฮ้วนซิง' หญิงสาวที่ได้รับพระราชทานให้สมรสกับ 'ผู้เยียนหลิน' บุรุษที่ไม่เต็มใจจะแต่งงานด้วยเพราะว่ามีคนรักอยู่แล้ว แต่เมื่อมีพระราชโองการลงมาก็ขัดไม่ได้ และหลังจากที่มู่ฮ้วนซิงถูกกลั่นแกล้งจนต้องย้ายออกไปอยู่เคหาสน์ในชนบทโดยที่สามีไม่รู้ว่านางกำลังตั้งท้อง วันหนึ่ง 'ไต้วไต้ว' บุตรสาวของนางก็คลอดไปคลอดนี่ 'เหอกวน' ปีศาจที่อยู่ในปิ่นปักผมออกมาซึ่งภารกิจของเขานอกจากจะต้องเลี้ยงเด็กแล้ว ยังจะต้องผูกเวรสาต่อด้ายแดงเพื่อทำให้สามีภรรยาคู่นี้ได้กลับมาเคียงคู่กันอีกครั้ง

มู่ฮ้วนซิงที่เลี้ยงบุตรสาวมาคนเดียวหลายปีจะเปิดใจรับสามีได้อีกครั้งหรือไม่และผู้เยียนหลินที่เคยไม่ชอบหน้าภรรยาและมีอคติต่อสกุลมู่ของนางอย่างยิ่งยวด จะเปลี่ยนความคิดตนเองไปอย่างไร หากท่านผู้อ่านอยากรู้แล้วพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ จะให้ครบบรรดาสยามอ่านให้ครบทั้งสามเล่มนะคะ



# แนะนำตัวละคร

- \* ผู้เขียนหลิน ผู้บัญชาการทหาร ได้รับพระราชโองการจากฮ่องเต้ให้แต่งงานกับมู่ฮ้วนซิง รูปลักษณ์สง่างามเลิศล้ำ เป็นที่หมายปองของสตรีทั่วมืองหลวง
- \* มู่ฮ้วนซิง บุตรสาวของมู่ซางอิง รูปลักษณ์งดงามมาก มีนิสัยเข้มแข็ง และรู้จักการมองคน รักอิสระเสรีและชีวิตในทุ่งกว้าง
- \* โต้วโต้ว บุตรสาวของผู้เขียนหลินกับมู่ฮ้วนซิง อายุสามขวบ หน้าตางดงาม เป็นเด็กกว้างง่าย น่ารักน่าชัง
- \* เทอกวาน ปีกาฉีเสื้อ มีดวงตารูปดอกท่อน้ำหลงไหล และมีรูปลักษณ์สง่างามเหมือนมนุษย์ ถูกคาถาเขียนกักขังอยู่ในปิ่นปักผม รอคอยคู่พันธมิตรเพื่อทำการผูกवासนาด้วยแดงให้มนุษย์ได้ครองคู่กัน เป็นการปลดปล่อยดวงวิญญาณเขาจากสิ่งกักขัง
- \* มู่ซางอิง ชุณนางคนโปรดของฮ่องเต้ นิสัยเจ้าเล่ห์เพทุบาย รักใคร่ลึกลับเหนียว มารดาของมู่ฮ้วนซิงเพียงคนเดียว ทั้งที่มีภรรยาเอกและอนุอีกมากมาย
- \* หลินร่วโยว อนุของผู้เขียนหลิน เป็นญาติผู้น้อง และเป็นรักแรกของผู้เขียนหลิน นิสัยร้ายกาจ เจ้าคิดเจ้าแค้น เจ้าแผนการ

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง  
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

[www.facebook.com/morethanlovebook](http://www.facebook.com/morethanlovebook)



# 7

เลือดหยดหนึ่งหยดลงบนปีกผีเสื้อ ผีเสื้อตัวนี้เป็นเพียงสิ่งทีประดับ  
อยู่บนปีกนกม ปีกที่ฝังด้วยอัญมณีล้ำค่าคล้ายสัตว์ที่มีชีวิต มันกำลัง  
ดูดเลือดสดๆ หายเข้าไปในอัญมณีจนเกลี้ยง

อ้อ เลือดของสาวพรหมจารีหรือ หอมหวานอย่างทีคิดเสียด้วย...  
ไม่สิ เลือดของสาวพรหมจารีหนึ่หอมยิ่งกว่าทีแล้วมา เป็นเลือดทีหอม  
บริสุทธิ์ทีสุดทีเขาเคยลิ้มรสในรอบร้อยปีมานี้

ในความมืดมิด วิญญาณปีศาจทีถูกกักขังอยู่ในปีกนกมกำลัง  
หลับใหลรอคอยผู้มีวาสนามาปลุกเขาให้ตื่นด้วยเลือดสดๆ

คราวนี้จะเป็นสตรีแบบใด การแต่งงานแบบใดทีรอคอยให้เขาไป  
ผูกค้ายแดง เขาตั้งตาคอยยิ่งนัก...

ไม่สิ ต้องบอกรว่าสิ่งทีเขารอคอยคือกรถูกลดปลดปล่อยออกไป  
อีกครั้ง ดอมดมกลิ่นความปรารถนาทีแพร่ขายในโลกใบนี้ มองดูผู้คน

โง่งมไร้ปัญญาผลุดเผลออยู่ในบ่วงแห่งความรักและความแค้น

เขาคือเหอกวน วิชาญาณปีศาจที่ถูกคาถาเขียนขังไว้ในปั้นปักผม ในที่สุดเขาก็จะได้ออกมาปรากฏตัวบนโลกนี้อีกครั้ง

ริมทะเลสาบ ในพุ่มต้นกกกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา โครงร่างของ บุรุษค่อยๆ ก่อตัวเป็นรูปเป็นร่าง เส้นผมยาวปลิวสยาย ร่างสูงเพรียว เครื่องหน้าคมคายล้ำเลิศและท่วงท่างามเฝ้ายวนได้ปรากฏตัวในยุทธภพ อีกครา

เหอกวนค่อยๆ ลืมดวงตาน่าหลงใหลคู่หนึ่งขึ้น ลมทะเลสาบพัด ผมยวาดำนุ่มสลวยของเขาให้ปลิวสยาย สถานที่ที่เขาอยู่คือทุ่งต้นกก ที่ไหวเอนตามแรงลม

เขามองไปรอบๆ ด้วยดวงตาดอกท้อ\* ยั่วยวนใจที่จับฉวยด้วย รอยยิ้ม มองหาผู้มีวาสนาที่ปลุกเขาให้ตื่นขึ้นมา ทว่าก็ไม่พบสตรีนางใด คนล่ะ? หญิงสาวที่ปลุกเขาตื่นด้วยเลือดสดๆ อยู่ที่ใดเล่า

เหอกวนกวาดตามองไปรอบๆ ด้วยความฉงน สุดท้ายเขาก็ก็มีศีรษะ ลงมาเจอเด็กตัวเล็กๆ ในกอกกัไหวเอนนั้น

พูดให้ถูกต้อง นั่นคือเด็กหญิงที่ดูเหมือนเพิ่งจะอายุได้ราวๆ สามขวบ เวลานี้นางกำลังจ้องมองเขาตาเป็นประกาย ได้จุมูกของนาง มีเลือดกำเดาไหล สิ่งที่อยู่ในมือก็คือปั้นปักผมผีเสื้ออันนั้น

รอยยิ้มที่ชวนให้ผู้คนเคลิบเคลิ้มของเหอกวนแข็งค้าง เขาจ้องตอบ เด็กหญิงที่นั่งอยู่ในพุ่มกก คิดไม่ถึงเลยว่าสิ่งที่ปลุกเขาให้ตื่นขึ้นจะเป็น เลือดกำเดาของเด็กผู้หญิง!

\* ดวงตาดอกท้อ หมายถึงตาที่โตแต่เรียวยาว หางตาขึ้นเล็กน้อย ดูเจ้าชู้เฝ้ายวน

ชายหนุ่มหน้าจ้ำ มุมปากกระตุก คาถาปิดผนึกกำหนดวิธีเอาไว้นัดแจ้ง ผู้ที่จะแก้คำสาปโลหิตให้เขาจะต้องพร้อมด้วยเงื่อนไขสองประการ หนึ่งคือเป็นสตรี สองคือเป็นเลือดของสาวพรหมจารี

เข้าใจอะไรผิดหรือไม่! ต่อให้จะกำหนดเงื่อนไขเอาไว้ก็ช่วยระบุให้มีชั้นเชิงสักนิด เด็กผู้หญิงที่ขงยังไม่ทันขึ้นนับเป็นสตรีด้วยหรือเลือดกำเดาก็นับเป็นเลือดด้วยหรือ ถ้าอย่างนั้นจะนับเลือดระดูของสตรีรวมไปด้วยเลยหรือไม่ หา?

เด็กผู้หญิงที่อายุเพิ่งสามขวบจะเข้าใจเรื่องรักๆ ใคร่ๆ เสียที่ไหน แล้วเขาจะช่วยผูกด้ายแดงให้นางได้อย่างไร หรือต้องรอให้นางเติบโตใหญ่ มีทรวดทรงองค์เວ่ ร่วมห้องกับบุรุษได้เสียก่อน แล้วเขาจึงจะช่วยหาคู่ให้นางได้

เหอกวนโมโหเดือดดาล ไบหน้าหล่อเหลาแปรเปลี่ยนเป็นเหี้ยมโหด น่าสะพรึง ผมดำยาวสลวยปลิวปลิวในอากาศราวกับงูวิเศษนับร้อยตัว เล็บทั้งสิบงอกยาวดั่งกรงเล็บแหลมคม ไบหน้าดูร้ายน่าสยดสยองราวกับปีศาจในแดนมารในเวลาชั่วพริบตา

กว่าร้อยปีมานี้ เดิมเขาเป็นวิญญาณแตกชาน พลังอาคมอ่อนแรง จนกระทั่งได้ผูกเชื่อมบุพเพสันนิวาสให้หญิงสาวมาไม่รู้เท่าไร วิญญาณจึงได้ค่อยๆ กลับมารวมตัวกัน สัมผัสพลังอาคมจนได้คืนร่างมนุษย์ในที่สุด

นี่คือคาถาจงบ้ำที่ผู้บำเพ็ญเขียนผนึกไว้บนร่างของเขา ถ้าหากต้องการแก้คาถานี้จะต้องผูกด้ายแดงที่เดิมนั้นควรจะต้องเชื่อมกันอยู่ขึ้นใหม่อีกครั้ง พาหญิงสาวผู้นี้ให้กลับมามีบุพเพสันนิวาสอีกครั้ง จนกระทั่งเขาได้ชดเชยความผิดจบสิ้นจึงจะได้รับอิสระอีกหนหนึ่ง

แม้เขาจะเป็นปีศาจ แต่ก็ก็เป็นปีศาจที่รักสะอาด ตอนนี้อะเด็กหญิง  
มาให้เขา แล้วจะให้เขาผูกด้ายแดงอย่างไร จะให้จัดการนางทั้งแบบนี้  
ก็คงไม่ได้หรือกระมัง!

เขาไม่โหลยไปลอยมาอยู่ตรงนี้ รอบกายก็เกิดพายุเล็กๆ เพราะ  
โทสะที่ก่อตัวรวมกัน เด็กหญิงกลับยังนั่งอยู่บนพื้นพร้อมถลึงตาโตจ้องเขา  
คล้ายกับว่าเจอคนน่าขน นางจึงหัวเราะคิกคักออกมา

เหอกวนผงะ เขามองเด็กหญิง นึกไม่ถึงว่านางจะใจกล้านัก  
ไม่เกรงกลัวเขาเลยสักนิด เมื่อครู่เพราะโมโหเกินไปจนไม่ทันได้พินิจ  
มองนาง ตอนนี้อะก็มัวตัวลงมองสำรวจดวงหน้าเล็กของเด็กหญิง อยู่ๆ  
ก็พบว่าเด็กคนนี้น่ารักน่าเอ็นดูมากที่สุด เวลาคู่หัวเราะขึ้นมา  
ก็ชวนให้หลงใหลนัก พอเห็นใบหน้ายิ้มนั่นแล้ว โทสะที่มีอยู่เต็มท้องเขา  
ก็พลันสลายไปไม่น้อย

เด็กหญิงยื่นมือออกมาดึงชายเสื้อเขาด้วยความใคร่รู้ การกระทำนี้  
ทำให้เหอกวนผงะอีกครั้ง ดวงตาดอกท้อแย้ววนแวบรัศมีประหลาด  
เด็กหญิงคนนี้สัมผัสเขาได้อย่างนั้นหรือ

แต่ก่อนนั้นคู่พันธะโลหิตอย่างมากทำได้แค่มองเห็นเขา ได้ยินเขา  
ทว่าเด็กหญิงผู้นี้ถือเป็นคนแรกที่สัมผัสเขาได้ ดูท่าคำสาปโลหิตจะเกิด  
การเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ ไปตามจำนวนการผูกด้ายแดงที่มากขึ้นเรื่อยๆ

"ได้ัวได้ัว!"

เสียงสตรีหรือ?

เหอกวนผงะมองตามที่มาของเสียง เห็นสตรีนางหนึ่งร่อนลงมาจากฟ้า  
ด้วยวิชาตัวเบา

"ได้วได้ว ในที่สุดก็หาเจ้าเจอสักที" มู่ส่วนซิงก้าวมาข้างหน้า รีบอุ้มเด็กหญิงวัยสามขวบขึ้นมา พอเห็นเลือดกำเดาของเด็กน้อยก็ขมวดคิ้วด้วยความประหลาดใจ "เอ๋? ทำไมเลือดกำเดาไหลล่ะ"

ได้วได้วเป็นชื่อเล่นของเด็กน้อย นางมองมารดาแล้วหัวเราะอย่างมีความสุข มือเล็กชี้เหอกวน ร้องตะโกนอย่างเบิกบาน "บินๆ ทำนอabinๆ"

มู่ส่วนซิงมองไม่เห็นเหอกวน นางมองตามทิศทางที่เด็กน้อยชี้ไป แต่ก็เห็นเพียงนกที่บินร่อนขึ้นๆ ลงๆ บนผิวนทะเลสาบ จึงนึกว่าเด็กน้อยชี้ให้ดูนก

เวลานี้เหอกวนที่ลอยอยู่กลางอากาศหันมามองสำรวจมารดาของเด็กน้อยตามอำเภอใจ สตรีนางนี้อายุราวๆ ยี่สิบกว่า หน้าตาสะสวยน่ารัก ทำทางองอาจห้าวหาญ รูปร่างสูงปราดเปรียวและมีเสน่ห์สิ่งที่ทำให้เขาตาเป็นประกายคือข้อมือขวาของสตรีนางนี้มีด้ายแดงบุพเพสันนิวาสที่คนทั่วไปมองไม่เห็น ทว่าปลายอีกด้านของด้ายแดงนั้นกลับขาดสะบั้น

"อ้า น่าสนุก..."

เหอกวนเล็กคิ้ว เขามือข้างหนึ่งลูบปลายคาง ไม่มีริ้วโทสะปรากฏบนใบหน้าคมคายอีกต่อไป ดวงตาดอกท้อทั้งคู่หรีเป็นรอยยิ้ม จ้องตรงจุดที่ด้ายขาดด้วยความสนอกสนใจเป็นพิเศษ นั่นคือร่องรอยที่ถูกดึงจนขาดไปดี๊ๆ

ที่แท้คู่พันธะในครั้งนี่ไม่ใช่เด็กหญิง แต่เป็นมารดาของเด็กน้อย เขาจึงมองเห็นด้ายแดงที่ข้อมือของนาง

เหอกวนนวนเวียนรอบตัวมู่ส่วนซิงด้วยความสนใจเป็นที่สุด นางเป็นสตรีที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ดีเหลือเกิน เขาไม่จำเป็นต้องรอให้เด็กน้อย

เติบโตใหญ่ ขอแค่ช่วยมารดาของนางผูกด้วยแดงก็พอ

ไต่ไต่ดมดมผู้เป็นมารดาด้วยความฉงน แล้วหันไปมอมท่านอนางพบว่าเหมือนมารดาจะมองไม่เห็นท่านอาผู้นี้จึงรู้สึกสับสน

"ซูว์...เสี่ยวไต่ไต่ มีแต่เจ้าที่มองเห็นท่านอา ออย่าบอกผู้อื่นเชียวนะ" เขอกวนคลี่ยิ้มนำหลงไหล ตอนที่มู่ฮ้วนซิงอุ้มเด็กน้อยกลับไป เขาก็ตามสองแม่ลูกไปด้วย

มู่ฮ้วนซิงเอาผ้าเช็ดหน้าเช็ดเลือดกำเดาบุตรสาวพลงเอ่ยถาม "ไต่ไต่ เจ้ากินลินจี่หมดเลยใช่หรือไม่"

ไต่ไต่ยังคงกะพริบตาจ้องมอมท่านอาที่ลอยอยู่ในอากาศผู้นั้นไม่ได้ตั้งใจฟังที่แม่ตัวเองพูด

มู่ฮ้วนซิงสายหน้า ลินจี่นั้นเป็นผลไม้รสหวานที่ส่งมาจากทางใต้ ซึ่งหายากเป็นพิเศษ เนื้อนุ่มฉ่ำน้ำ มีน้ำเส้าไต่ไต่ถึงได้ชอบ

"เจ้าต้องอวยโอกาสกินหมดตอนที่แม่มีไม่ได้สังเกตแน่ๆ ผลไม้นี้ถ้ากินเยอะแล้วจะร้อนในง่าย ห้ามกินอีกนะ รู้หรือไม่"

ไต่ไต่หัวเราะคิกคัก สองมือโบกขึ้นๆ ลงๆ เวลานี้มู่ฮ้วนซิงจึงได้สังเกตเห็นว่ามือขวาของลูกกำอะไรวางอย่างอยู่

"เอ? เจ้าถืออะไรอยู่ในมือ" มู่ฮ้วนซิงกางมือบุตรสาวดูอย่างละเอียด เป็นปิ่นปักผมของสตรีอันหนึ่ง บนปิ่นนั้นฝังประดับด้วยผีเสื้องามประดับตัวหนึ่ง

มู่ฮ้วนซิงหยิบปิ่นมาดูด้วยความประหลาดใจ ก่อนจะวางเอาไว้ใต้แสงอาทิตย์แล้วพินิจมอมมัน อัญมณีบนปิ่นผีเสื้อวาววับรัศมีสุกปลั่ง ใต้แสงอาทิตย์งดงามจนชวนตะลึง

"ได้วได้ว เคาปีนอันนี้มาจากไหน"

ได้วได้วเอ้อมมือมาคว่าปิ่นไว้แน่น "ของข้า"

"ใครให้เจ้ามา"

"ของข้า"

"เก็บได้ไซหรือไม"

"ของข้า"

มุฮ่วนซิงสายหน้า "ปิ่นอันนี้ไม่ใช่ของเรา ต้องเอาไปคืนเขา"

"ของข้า"

"ไม่ได้"

พอเห็นมารดารีบปิ่นอันนั้นไป ได้วได้วก็ขอบตาแดงรีนขึ้นทันที  
น้ำตาเอ่อท้นออกมา "ของข้า...ผีเสื้อ...ของข้า..."

ได้วได้วร้องไห้แงง มุฮ่วนซิงรู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก เพราะได้วได้ว  
เป็นเด็กดีและว่าง่ายมาโดยตลอด ผู้ใหญ่พูดอะไรกับนาง นางก็ฟัง  
นี่ถือเป็นครั้งแรกที่ร้องไห้โยเยเพราะปิ่นอันนี้

เมื่อทำอะไรไม่ได้ มุฮ่วนซิงก็ได้แต่คืนปิ่นอันนั้นกลับไปไว้ในมือ  
บุตรสาว พอได้ของแล้ว ได้วได้วก็หยุดร้องไห้ทันที ดวงตาที่ขึ้นน้ำตา  
กลับมาทอยิ้มด้วยความดีใจ

มุฮ่วนซิงเห็นนางกำปิ่นไว้แล้วคลี่ยิ้มพอกพอใจก็อดยิ้มไม่ได้  
คิดในใจว่าช่างเถอะ ปิ่นอันนี้ให้บุตรสาวเล่นก่อนก็แล้วกัน เด็กๆ อยาก  
ได้ของใหม่ๆ ชั่วครู่ชั่วยาม เห็นปิ่นเป็นของเล่น ผ่านไปไม่กี่วันพอเบื่อแล้ว  
ก็จะโยนทิ้ง ถึงตอนนั้นนางค่อยเก็บปิ่นมา ดูว่าจะหาเจ้าของพบหรือไม่  
แล้วค่อยคืนให้เขาไป

เมื่อตัดสินใจแล้ว มู่ฮ้วนซิงก็ไม่ตั้งต้นอีก แต่นางไหนเลยจะรู้ว่า  
ที่ไต้วไต้วกำปิ่นไว้ไม่ปล่อยเป็นเพราะในปีนั้นมันมีท่านอาที่ปิ่นได้ และ  
ตอนนี้ท่านอาผู้นี้กำลังยิ้มแฉ่งตามพวกนางกลับบ้านมาด้วย

เหอกวนเล็กคิ้ว มองไต้วไต้วถูกมารดาถอดไว้ในอ้อมอก ใบหน้าเล็ก  
ซบไหล่มารดา นางยังคงทำตาโตจ้องมองเขาอย่างฉงน เนื่องจากเมื่อครู่  
ร้องให้ ดวงตาจึงฉ่ำน้ำ ยิ่งมองก็ยิ่งน่าเอ็นดู

"ไม่ได้การละ ดวงตาของเจ้าตัวเล็กช่างน่าหลงใหลยิ่งนัก!" เหอกวน  
หัวเราะบอกพลางส่งเสียงจ๊ๆ แม้เด็กน้อยจะยังเล็ก แต่เขาก็ดูออกว่า  
เด็กหญิงคนนี้พอเติบโตใหญ่จะต้องเป็นยอดหญิงงามอย่างแน่นอน

ไต้วไต้วไม่กลัวเขาและไม่กลัวคนแปลกหน้า อีกทั้งยังฟังคำพูดเขา  
ช่วยลดความยุ่งยากให้เหอกวนได้ไม่น้อย

เขาพอใจมาก กลีบปากงามหยักโค้ง ขยิบดวงตาดอกท้อให้เด็กหญิง  
ไต้วไต้วเห็นอีกฝ่ายขยิบตาก็หัดศีรษะด้วยความเขินอายทันที  
เอาหน้าตัวเองซุกเข้าไปในอ้อมอกอดของมารดา

"ไต้วไต้ว เป็นอะไรไป?"

ไต้วไต้วไม่พูดอะไร ได้แต่โผล่ดวงตาทั้งคู่ออกมาจ้องท่านอาที่ปิ่นได้  
ผู้นี้

เนื่องจากมู่ฮ้วนซิงอุ้มบุตรสาวอยู่ มองไม่เห็นสีหน้าของเด็กน้อย  
จึงนึกไปว่านางง่วงแล้ว

"ง่วงก็นอนเถอะ!" นางตบหลังเด็กน้อยเบาๆ ให้ดวงหน้าเล็กนอน  
ซบไหล่ตน เด็กเล่นเหนื่อยแล้วก็มักจะง่วงนอนแบบนี้

เหอกวนสำรวจเป้าหมาย สตรีนางนี้เป็นวิชาตัวเบา ดูท่าวิชายุทธ์



จะไม่เลวเลยทีเดียว บนร่างของนางไม่มีกลิ่นของสาวพรหมจารี แสดงว่านางเคยผ่านบุรุษมาแล้ว แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดจึงได้ทำให้บุพเพสันนิวาสนั้นสิ้นสุดลง ดังนั้นด้ายแดงที่ข้อมือนางจึงมีรอยดั่งขาด

เหอกวนยกยิ้มชั่วร้าย ดูท่าภารกิจครั้งนี้คือต้องต่อด้ายแดงที่ถูกดั่งขาดให้กลับมามีเหมือนเดิม ไม่รู้ว่าเดิมนั้นอีกฝ่ายของด้ายแดงคือบุรุษแบบใด

มู่ส่วนชิงยังไปไม่ถึงทางเข้าประตู แม่่มมจีก็รีบวิ่งมา

"คุณหนูของข้า ในที่สุดก็กลับมาแล้ว!" แม่่มมจีมองคุณหนูเล็กชอบคุณฟ้าดินอย่างตืออกดีใจ ตอนที่คุณหนูน้อยหายไป นางร้อนใจจนแทบร้องไห้

"ได้วัด้ว คุณสิ เจ้าทำแม่่มมจีตกใจจนจะร้องไห้แล้ว" มู่ส่วนชิงบีบจมูกต่อว่าบุตรสาว

ไต้่วไต้่วมองไปทางแม่่มมจีแล้วคลี่ยิ้มน่ารัก "แม่่มม" นางร้องเรียกด้วยเสียงออกอ้ออน แล้วยังยื่นมือเด็กทั้งสองข้างจะให้อีกฝ่ายอุ้ม

พอเห็นรอยยิ้มนั้น แม่่มมจีก็ใจละลายแล้ว แทบจะควักหัวใจให้นายน้อยก่อนจะรีบโอบนาง "ไม่ว่านะ ไม่ว่า แม่่มมรักคุณหนูนะเจ้าคะ"

มู่ส่วนชิงหลุดหัวเราะ ส่งบุตรสาวให้แม่่มมจีแล้วบอกเล่าเรื่องราวคร่าวๆ ก่อนจะให้แม่่มมจีพาเด็กน้อยไปล้างหน้าบ้วนปาก แล้วอีกสักพักให้ป้อนน้ำแกงเห็ดหูหนูขาวเพื่อบรรเทาอาการร้อนใน นางบอกพลางหยิบปิ่นในมือเด็กน้อยมาตอนที่เจ้าตัวไม่ทันสังเกตเห็น

พอแม่่มมรู้ว่าเมื่อครั้งที่คุณหนูน้อยเลือดกำเดาไหล ที่แท้เป็นเพราะกินสิ่งของที่ส่งมาจากทางใต้มากเกินไปก็ร้องเสียงดังด้วยความปวดใจ

แล้วรีบอุ้มได้วได้วเข้าห้อง

มูฮ่วนซิงหมุนตัวไปห้องหนังสือ นั่งลงที่โต๊ะแล้วหยิบปิ่นอันนั้นมาดูอย่างละเอียด ฝีมือตัวนี้ทำอย่างประณีตยิ่งนัก ไม่ใช่สิ่งที่ชาวบ้านทั่วไปจะมีได้อย่างแน่นอน เก่งกว่าจะเป็นชนชั้นสูงคนใดทำหาย วันพรุ่งจะส่งคนไปสืบหาดูสักหน่อยว่ามีผู้สูงศักดิ์คนใดผ่านเส้นทางนี้แล้วทำปิ่นหายบ้างหรือไม่

ตอนที่นางมองจ้องปิ่นอันนี้ แสงประกายของอัญมณีส่องสะท้อนเข้าตานาง อยู่ๆ ก็รู้สึกแสบตาจนต้องหลับตาลง พอหลับตากลับรู้สึกถึงความม่งวงงอันรุนแรงเข้าสู่ใจมันทันทีทันใด ทำให้นางรู้สึกง่วงนอน

มือเรียวยาวของเหอกวนลูปศิระนางเบาๆ หัวเราะเสียงแหบต่ำเปี่ยมเสน่ห์

"นอนเถอะ! ให้คุณชายอย่างข้าดูน้อยกว่าบุรุษที่ทำให้เจ้ามีเด็กคนนี้ คนที่เคยผูกคอตายแดงกับเจ้านั้นคือผู้ใดกันแน่..."

มูฮ่วนซิงร่างอ่อนโยบ ก่อนจะพุบลงกับโต๊ะแล้วหลับไป

สี่ปีก่อน...

ท่ามกลางแวดดวงชนชั้นสูงในเมืองหลวง ระยะเวลาที่มีชาวอันนำตื่นตะลึงแพร่ออกมา...เงินหยวนโหว\* ผู้เยียนหลินจะแต่งงาน

ผู้เยียนหลินคือตัวเลือกของสามีที่ดีที่สุดในสายตาของสตรีสูงศักดิ์ในเมืองหลวง หญิงสาวตระกูลผู้ดีที่หมายมั่นในตัวเขาต่างแอบแย่งชิงกัน

\* โหว บรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ เป็นตำแหน่งซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีความดีความชอบ บรรดาศักดิ์ 5 ชั้นรองจากชั้นฮ่อง คือ กง โหว ป้อ จื่อ นานาน ซึ่งแต่ละสมัยมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยต่างกัน

เงียบๆ แต่การจะแต่งงานกับเขานั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ผู้เขียนหลินไม่เพียงส่งางามรูปโฉมเลิศล้ำ นอกจากจะรับช่วงสืบทอดบรรดาคักดิ์แล้ว ก็ยังรับราชการเป็นผู้บัญชาการทหาร ทั้งมีอำนาจทหารในมือสืบหมื่นนาย

หากคิดจะแต่งงานกับเขา นอกจากจะต้องมีฐานะชาติตระกูลที่ทัดเทียมกับเขาแล้ว ก็ยังต้องมีโชคจากสวรรค์ด้วย

ความโชคดีนี้ถูกมู่ส่วนชิงบุตรสาวคนโตของสกุลมู่แย่งเอาไปแล้ว จะพูดให้ถูกคือถูกบิดาของนางแย่งชิงไปแล้ว

พูดถึงมู่ข้างอิงบิดาของนาง เขาคือขุนนางคนโปรดของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน บิดาของนางเป็นพระอาจารย์ของรัชทายาทตั้งแต่สมัยที่ฮ่องเต้ยังทรงเป็นรัชทายาท เขาปกป้องพระองค์หลายครั้งหลายคราด้วยชีวิต คอยสนับสนุนองค์รัชทายาทมาตลอดจนกระทั่งได้ขึ้นเป็นฮ่องเต้ในวันนี้ ทำให้ฮ่องเต้เชื่อมั่นในตัวได้ให้มู่เป็นอย่างยิ่ง และยังคงโปรดปรานในตัวเขามีคล้ายจนบัดนี้

ผู้คนต่างแพรว่ชาวธิดาคนโตของสกุลมู่ มู่ส่วนชิงได้ยอดบุรุษอย่างเจิ้นหย่วนโหวมาครอบครอง เพราะอาศัยงานมงคลสมรสพระราชทานที่ได้ให้มู่ไปทูลขอฮ่องเต้ไม่เช่นนั้นด้วยมู่ส่วนชิงในวัยสิบเก้าและมีรูปโฉมธรรมดาๆ มีหรือที่ตำแหน่งภรรยาแห่งจวนโหวจะเวียนมาถึงนางได้

เมื่อถึงวันงานมงคลสมรสพระราชทาน สตรีสูงศักดิ์ทั่วเมืองหลวงต่างร่ำให้คร่ำครวญ ไม่รู้ว่าฉีกผ้าเซ็ดหน้าขาดไปไม่รู้เท่าไร ถ้อยคำแห่งความอิจฉาโกรธแค้นอีกทีก็ครึกโครม ต่างกล่าวขานกันว่างานนี้เปรียบเหมือนดอกไม้สดปักบนมูลโค แน่แน่นอนว่าดอกไม้สดนี้หมายถึงท่านโหวผู้เขียนหลินผู้มีรูปโฉมงามสง่า

ความจริงมู่ฮ้วนซิงก็ถือว่าหน้าตาไม่เลว แต่จะเอานางไปเปรียบเทียบกับคนอื่นมิได้ หากเทียบความงามของมู่ฮ้วนซิงกับสตรีสูงศักดิ์ในเมืองหลวงแล้ว นางก็จะกลายเป็นใบไม้เขียวที่ช่วยขับเน้นดอกไม้ทันที

นางในวัยสิบเก้าจนปานนี้ก็ยังไม่ได้ออกเรือน ครั้นมีคนทุ่มเถียงกันแพร่ออกไปว่าเป็นเพราะนางมีรูปโฉมธรรมดาทั่วไป ดังนั้นจึงขายไม่ออก ต้องพึ่งบิดาประจบประแจงฝ่าบาท จึงได้งานมวงคลสมรสพระราชทานนี้มา

แต่พวกนางรู้เสียที่ไหนว่าความจริงวันที่มู่ฮ้วนซิงถูกเรียกตัวกลับเมืองหลวงเพราะงานมวงคลสมรสพระราชทานนั้น นางมีสีหน้าบึ้งตึงราวกับมีความแค้นใหญ่หลวงกับใครมา

มู่ซางอิงและมู่ฮ้วนซิงพอลูกคู่นี้คล้ายเหมือนกัน พอทะเลาะกันขึ้นมา ก็จะลงไม้ลงมือไม่ใช้ปาก พอตีกันขึ้นมา ก็ทำเอาจนสกุลมู่ฮ้วนวายจนฟ้าดินสะเทือนเลื่อนลั่น

มู่ซางอิงเป็นพระอาจารย์ของรัชทายาทได้ วิชายุทธ์ย่อมไม่อ่อนแอ เขาคือยอดฝีมืออันดับหนึ่งในวังหลวงที่หาตัวจับยาก และแม้มู่ฮ้วนซิงจะมีวิชายุทธ์ไม่ธรรมดาเช่นกัน ทว่าพอสู้กับบิดา นางก็ยอมเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

ในเมื่อสู้ไม่ชนะ นางก็จะไม่ให้บิดาได้อยู่เป็นสุข ดังนั้นตอนที่หมัดของผู้เป็นพ่อกระแทกมา นางก็จงใจไม่หลบเลี่ยง ทว่ากลับยื่นหน้าไปให้เขากระแทกใส่

ไม่ผิด สิ่งที่สุดริใส่ใจที่สุดคือรูปโฉม แต่นางมู่ฮ้วนซิงไม่สนใจเลยสักนิดเดียว

แต่น่าเสียดายที่หมัดนั้นไม่ได้โดนใบหน้า เนื่องจากเบี่ยงทิศทาง

ได้ทันเวลาพอดี จึงขีดโดนเข้าที่หน้าอก แม้จะลดกำลังลงสามส่วนแล้ว แต่นางก็ยังคงถูกขีดจนบาดเจ็บภายใน

นางกระอักเลือดแล้วหมดสติไปทันที ตอนที่ฟื้นขึ้นมา นางก็นอนอยู่บนเตียงแล้ว มารดานั่งอยู่ข้างๆ น้ำตาเม็ดโตแต่ละหยดร่วงลงมา ให้นางเห็นราวกับให้เปล่าไม่คิดเงิน

"ท่านแม่..." นางร้องเรียกเสียงอ่อนแรง นางรู้ว่าตัวเองทำให้ท่านแม่เสียใจ ที่นางจงใจให้ท่านพ่อชั้ดหมัดนั้นมา เพราะรู้ว่าหากท่านพ่อทำร้ายตนจนบาดเจ็บ ท่านแม่จะต้องโมโหจนไม่สนใจท่านพ่อ เพราะท่านแม่คือจุดอ่อนของท่านพ่อ แต่นางก็ลืมไปว่าท่านแม่ก็เป็นจุดอ่อนของนางเหมือนกัน

มารดาของนางเป็นเพียงอนุคนหนึ่งของบิดา มีนามว่าลี้เอี๋เหนียง\* แต่กลับเป็นสตรีที่ท่านพ่อรักสุดหัวใจ

จากที่แม่มนมอู่ที่เคยปรนนิบัติท่านแม่เล่าให้ฟัง ตอนนั้นท่านแม่เป็นสตรีที่ท่านพ่อของนางซึ่งตัวมาจากทุ่งหญ้าทางแดนเหนือ

ลี้เอี๋เหนียงเดิมเป็นเพียงหญิงเลี้ยงแกะธรรมดาๆ และมีคู่หม้ายแล้ว ตอนนั้นได้เข้ามาติดตามฮ่องเต้สมัยที่ยังทรงเป็นรัชทายาทไปตรวจตรางานก่อสร้างกำแพงฉางเฉิง อยู่มาวันหนึ่ง ได้เข้ามากำลังควมม้าหือตะบึงอยู่ในทุ่งหญ้า เห็นแม่มนางผู้หนึ่งกำลังต้อนแกะสองสามตัวไปกินหญ้า ปากครวญเพลงพื้นเมือง ได้เข้ามาเห็นนางตอนนั้นก็จึงนางตาเขม็งเหมือนกับหมาป่าเห็นแกะ

หลังจากไปสืบมาแล้วจึงได้รู้ว่าอีกไม่นานนางจะแต่งงานแล้ว แต่บิดาของนางถึงกับหาวิธีชิงตัวนางมาบรรจุเข้าเป็นอนุในจวนสกุลผู้

\* ลี้เอี๋เหนียงเป็นคำที่ใช้เรียกอนุภรรยา

จนนางกลายเป็นลี้เอี๋เหนียง

ตอนนั้นได้ให้ผมมีภรรยาเอกอยู่แล้ว ในจวนก็มีอนุภรรยา ซึ่งต่างเป็นสาวงามที่ขุนนางที่ประจบแต่ละห้องที่ส่งมาให้ แต่จะว่าไปก็น่าแปลก ได้ให้ผมกลับรักมันแค่ลี้เอี๋เหนียงเพียงคนเดียว

ผมส่วนซึ่งรู้ว่ามารดาไม่ได้รักบิดา แม้จะผ่านมานานหลายปี มารดาก็เย็นชากับบิดามาโดยตลอด แม่ผมบอกว่หลังจากที่มารดาคลอดนางออกมาแล้ว บิดาก็ตัดสินใจเลี้ยงดูนางให้เป็นบุตรสาวคนโตในนามของภรรยาเอก นี่คือนิสัยที่ผมส่วนซึ่งได้กลายเป็นบุตรสาวคนโตของสกุลผม

บิดาของนางทำเช่นนี้เพราะอยากจะใช้วิธีแสดงความรักต่อบุตรสาว บอกกับท่านแม่ว่าในใจของเขามีนางเพียงคนเดียว

ผมส่วนซึ่งโชคดีจริงๆ เพราะลี้เอี๋เหนียงเป็นอนุคนโปรดที่ได้ให้ผมรักที่สุด ดังนั้นด้วยการขอร้องของลี้เอี๋เหนียง ผมส่วนซึ่งจึงได้เริ่มเรียนวิชายุทธ์ตั้งแต่อายุห้าขวบ

มารดาของนางตั้งใจอยากให้นางมีชีวิตที่แตกต่าง อยากให้นางแข็งแกร่ง ไม่เหมือนกับคุณหนูที่ต้องอยู่แต่ในห้องชั่วชีวิต มองเห็นห้องฟ้าที่กว้างใหญ่เพียงแค่วสวนหลังบ้าน

เมื่อเข้าไปในตระกูลใหญ่ก็จะไม่ได้ออกมาง่ายๆ เรือนหลังของจวนโหวก็เหมือนกับเรือนหลังของขุนนางใหญ่อื่นๆ ที่เต็มไปด้วยการแก่งแย่งชิงดีทั้งในที่ลับและที่แจ้งของภรรยาเอกและเหล่าอนุ เมื่อบุตรสาวเติบโตใหญ่และได้ออกเรือนก็เพียงแค่เปลี่ยนสถานที่รบรากันต่อไปเท่านั้น

ลี้เอี๋เหนียงเข้าใจการต่อสู้หลากหลายรูปแบบในหลัปลักษณ์ของบ้าน

ตระกูลใหญ่ดี ดังนั้นเมื่อมีส่วนชิงอายุสิบสาม ถึงวัยที่จะคุยเรื่องออกเรือน นางก็คิดหาวิธีส่งลูกไปอยู่เคหาสน์สกุลม่มที่อยู่ทางเหนือ ไปจากเมืองหลวง ที่วุ่นวาย เพื่อไม่ให้มีส่วนชิงต้องมีชีวิตแบบสตรีสูงศักดิ์ในตระกูลใหญ่ เหล่านั้น

ตอนที่มีส่วนชิงไปถึงทางเหนือ เห็นทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ไร้ขอบเขต นางก็ตระหนักรู้ทันที

สภาพแวดล้อมที่นี้ดีต่อสุขภาพ มารดามาจากทุ่งหญ้า ท้องฟ้า ที่นางเห็นก็คือที่ที่มารดาของนางใช้ชีวิตอยู่ในตอนแรก ความรักที่มารดามีต่อนางก็คือการให้อิสระนางได้ออกไปโอบยิบบนท้องฟ้า

อาจมีสักวัน นางที่เป็นวิชายุทธ์แล้วจะริเริ่มสร้างอาณาเขต ในดินแดนทางเหนือ แล้วรับมารดาไปอยู่ด้วย อยู่นี่ห่างจากเมืองหลวง และจิตใจคนที่ซบซ้อนน่ากลัว

แต่น่าเสียดาย ใต้เท้ามู่คือจิ้งจอกเผ่าพันปีกลับชาติมาเกิด ในแควดวงขุนนางและในหมู่คนที่เคยคลุกคลีด้วย เขามีดวงตาที่มีอำนาจ สูงสุดมากกว่าผู้อื่นอยู่หนึ่งข้าง จึงมีพระราชโองการสั่งให้มีส่วนชิงกลับ เมืองหลวงแต่โดยดี คล้ายมีฟ้าผ่านางให้ตกจากฟากฟ้าร่วงหล่นลงมาสู่ พื้นดิน ถูกประหารสิ้นชีวิตอยู่ตรงนั้น

คนนอกต่างพูดกันว่างานมงคลสมรสพระราชทานครั้งนี้ที่ได้ทำมา ขอมมาให้นางเป็นสิ่งที่สตรีชั้นสูงในเมืองหลวงต่างก็เฝ้าใฝ่ฝัน นางมิได้เป็น บุตรสาวคนเดียวในจวน ทว่าบิดาของนางกลับมอบงานมงคลสมรสที่ดี ที่สุดนี้แก่นาง แต่มีส่วนชิงเข้าใจเจตนาของบิดาดี เขาใช้งานแตงนี้ ผูกมัดนาง ฉะนั้นก็เท่ากับผูกมัดมารดาของนางไว้ด้วย

มู่ฮ่วนซิงเดือดดาลยิ่งนัก ตลอดชีวิตนี้บิดามักจะไม่เลือกวิธีการเสมอ เขาวางแผนชั่วเล่งงานมารดานางแล้ว ตอนนี่ยังจะวางแผนชั่วเล่งงานนางผู้เป็นบุตรสาวด้วย นางถึงได้ทนไม่ไหวจนต้องลงมือต่อสู้กับบิดา

"ท่านแม่ อย่าร้องไห้... ลูกไม่เป็นไรเจ้าคะ..." มู่ฮ่วนซิงปลอบมารดาอย่างรู้สึกผิด มือข้างหนึ่งวางลงบนหลังมือผู้เป็นมารดา น้ำตาของมารดาที่หยดลงบนศีรษะเท่ากับหยดลงบนหัวใจของนางด้วย ปีบรัดจนนางรู้สึกปวดใจ

ปกติมารดาของนางไม่ค่อยเสียน้ำตา มีเพียงสองเวลาเท่านั้นที่นางจะร้องไห้ หนึ่งในคือแสร้งร้องไห้ต่อหน้าท่านพ่อเพื่อจุดประสงค์บางอย่าง สองคือร้องไห้จริงๆ เพราะบุตรสาวอย่างนางคนนี้ แต่ตอนนี้ท่านแม่ร้องไห้จริงๆ

"เขากล้าทำร้ายเจ้า! แม้เสื่อจะร้ายแต่มันก็ไม่กินลูกตัวเอง เขา... ข้าตัดสินใจแล้วว่าจะไม่สนใจเขาอีก!" ลีฮื่อเหนียงร้องไห้พลางบอกด้วยความโมโห

"ท่านแม่..."

"ไม่ต้องอธิบาย แม่เข้าใจดี เขาใช้ไม้ตีมาผูกมัดเราสองแม่ลูก แม่เป็นคนทำร้ายเจ้า..."

มู่ฮ่วนซิงกุมมือมารดาแน่น เอ่ยเสียงแผ่วเบา "ท่านแม่ แต่งงานไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร ไม่ใช่เข้าคุก ลูกไม่ได้ทิ่มทิ่ม รู้ว่าจำเป็นต้องใช้ชีวิตอย่างไร... ท่านแม่ก็รู้ว่าลูกเป็นคนอดทน ไซ้หรือไม้เจ้าคะ" นางบอกอย่างเฉลียวฉลาดพร้อมขยิบตาให้มารดา ทำให้มารดาหยุดร้องไห้แล้วมาหัวเราะได้ในที่สุด



ลื่อเหียงลูบดวงหน้าของบุตรสาวเบาๆ พักหน้าแล้วพูดพลางหัวเราะทั้งน้ำตา "วางใจเถอะ แม่เข้าใจ แต่ว่าแม่ทำให้เจ้าต้องลำบากแล้ว"

"ลูกไม่ลำบากเลยเจ้าคะ หากคิดในแง่ดี ลูกไปจวนโหว ได้อยู่ห่างไกลสายตาท่านพ่อ แบบนี้จะทำอะไรก็สะดวกขึ้น ลูกจะคิดหาทางให้สำเร็จ ท่านแม่คอยดูนะ!"

ลื่อเหียงหายโศกเศร้าแล้วเปลี่ยนมาหัวเราะแทน นางพักหน้าเบาๆ จากนั้นก็ทำหน้าที่ครัว "เจ้าต้องอย่าให้หมัดนี้เสียเปล่า เขากล่าวอูบายเจ้า แม่ไม่มีทางให้เขาได้อยู่เป็นสุขแน่"

พริบตานี้มู่ฮวนซิงเบิกตาโตเป็นประกายวาบ ก่อนจะฉีกยิ้มเจ้าเล่ห์ซุกซน

มารดาของนางพูดจริงทำจริง เพื่อหมัดนี้ที่บุตรสาวรับมา ก่อนที่นางจะแต่งงาน ลื่อเหียงไม่สนใจไยดีมุ่งข้างอิง แม้แต่ประตูก็ไม่ให้เขาเหยียบเข้ามา พอมู่ฮวนซิงคิดถึงสีหน้าเขียวคล้ำเหมือนฟ้าถล่มของบิดาแล้วก็หัวเราะจนตัวสั่น

นี้อาจเรียกว่ามีสิ่งหนึ่งก็ย่อมต้องมีอีกสิ่งหนึ่งมาแก้กันกรรมังมุ่งข้างอิงคือจิ้งจอกเจ้าเล่ห์แห่งราชสำนัก เคยแก่งแย่งชิงดีทั้งอำนาจและผลประโยชน์ แต่กลับคลั่งไคล้หลงใหลในตัวลื่อเหียง และยังส่งสาวใช้ที่เป็นวิชายุทธีให้มาคอยคุ้มกันชนาบข้าง ไม่นานญาติให้คนอื่น ๆ มาสร้างความเดือดร้อนให้แก่นาง

แม้ลื่อเหียงจะเป็นอนุ แต่ทุกคนทั้งชั้นสูงและชั้นต่ำในจวนสกุลมู่ต่างรู้ว่าลื่อเหียงนั้นแม้ในนามจะไม่ใชภรรยาเอก แต่นางกลับมีอำนาจ

ที่สุดในเรือนหลัง แม้แต่ภรรยาเอกยังไม่กล้าซักสีหน้าใส่นาง

ลือเหนียงให้ได้ทำมู่อยู่นอกประตู เมินได้ทำมู่อยู่สามเดือนเต็ม  
เท่านี้ก็เพียงพอให้มู่ฮ้วนซิงได้คลายโทสะแล้ว

แต่น่าเสียดายที่สุดแต่งงานก็ยังต้องสวม นางยังคงต้องเข้าพิธี

เมื่อวิหคได้มีห้องนากว้างใหญ่แล้ว มันก็ไม่มีทางปรารถนาจะอยู่  
ในกรงทองที่สวยงามอีก

มู่ฮ้วนซิงใช้เวลาสามเดือนรักษาอาการบาดเจ็บภายใน นาง  
ทิ้งความเอาแต่ใจไว้ที่สกุลมู่ เมื่อออกเรือนไปแล้ว นางก็สำรวมท่าที  
ถึงอย่างไรงานสมรสพระราชทานนี้ก็ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ ต่อให้นางไม่ชอบ  
การแต่งงานนี้เพียงใดก็ไม่อาจแสดงออกทางสีหน้าได้

พระทัยของฝ่าบาทยากจะคาดเดา พระเมตตาของฝ่าบาทยิ่งยาก  
จะขัด นางจะปิดประตูต่อสู้กับบิดาจนฟ้าดินพลิกกลับก็ได้ แต่ไม่อาจ  
จะฉีกพระพักตร์ฝ่าบาท จึงได้แต่ยอมนั่งเกี้ยวเจ้าสาวแต่โดยดี

ยิ่งกว่านั้น นางปฏิเสธไม่ได้ว่างานมงคลสมรสพระราชทานครั้งนี้  
เป็นงานที่สตรีทุกคนต่างปรารถนา ในสมัยบรรพบุรุษจนเงินหยวนโหว  
ได้สร้างคุณูปการเอาไว้ จึงได้รับการสืบทอดบรรดาศักดิ์ และเงินหยวนโหว  
ไม่เพียงมีรูปโฉมโดดเด่น แต่ยังได้รับความสำคัญจากฝ่าบาทเพราะเป็น  
ผู้บัญชาการทหารที่มีอนาคตไกล

ได้สามีที่ยอดเยี่ยมเช่นนี้ ก็ไม่มีอะไรให้ต้องเลือกมากแล้วจริงๆ แต่  
มู่ฮ้วนซิงไม่เหมือนกับเจ้าสาวคนอื่นๆ ที่รอคอยการแต่งงานด้วยความรู้สึก  
เขินอาย พอคิดถึงคืนเข้าหอ นางก็อดกังวลใจไม่ได้ แต่พอมาคิดดูอีกที  
สตรีในโลกนี้ไม่มีใครไม่เคยผ่านการหมั้นครั้งนี้บ้างแล้ว ช่างเถอะ กัดฟัน

ทนเอาเดี๋ยวก็คงผ่านไป

หลังจากคิดตกแล้ว นางก็เลิกคิดถึงมันอีก วันเข้าพิธี นางนั่งรอเจ้าบ่าวมาเปิดผ้าคลุมหน้าเพียงลำพังในห้องหอ รอจนจวนจะหลับแล้วอยู่ๆ ก็ได้ยินเสียงเคล็อนไหวมาถึงประตู นางจึงได้ตื่นขึ้น

ช่วงขณะที่ผ้าคลุมสีแดงถูกเลิกขึ้น นางก็เหมือนกับเจ้าสาวชู้ชายคนอื่น ๆ ที่เงยหน้าขึ้นด้วยความเขินอายก่อนจะสบสายตากับสามี

ทว่าสิ่งที่นางเจอคือสายตาเย็นชาของอีกฝ่าย

ผู้เยียนหลิน ท่านโหวผู้มีชื่อเสียงโด่งดังทั่วเมืองหลวง อายุยี่สิบเอ็ดรูปโฉมสง่าผ่าเผยไร้ที่เปรียบ เรียวก้าวคดดำ ดวงตาคมกริบ ต้องยอมรับว่าเขางามสง่าเหลือเกิน ทำเอานางตะลึงลานจริงๆ แต่ภายใต้สายตาเฉยชาอันหัวใจของนางก็เย็นชืดด้วยเช่นกัน

แค่แวบเดียวนางก็รู้แล้วว่าบุรุษผู้นี้ไม่ชอบนาง ในแววดตาเขานอกจากจะมีความเย็นชาแล้วก็ยังมีความชิงชัง

ผู้เยียนหลินชิงชังนางจริงๆ เขาไม่ได้อยากแต่งงานกับบุตรสาวสกุลมู่สักนิดเดียว เขาไม่เหมือนมู่ซางอิง พวกเขามีความเห็นและจุดยืนต่างกัน แต่มู่ซางอิงหน้าหนาตังตันจะแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับจวนโหวให้ได้เมื่อจวนโหวไม่ยอมรับปาก มู่ซางอิงก็ลงมือผ่านทางฝ่าบาทโดยไม่เลือกวิธีการ ใช้งานสมรสพระราชทานมาบีบบังคับเขา

ผู้เยียนหลินเป็นทหาร มีนิสัยซื่อตรงและดีอีร์น ไม่เคยชินกับการประจบสอพลอของใต้เท้าผู้มาโดยตลอด รอยยิ้มของเจ้านั้นเหมือนกับจิ้งจอก พอคิดถึงความกึ่งกลอกของมู่ซางอิงก็ยอมรู้สึกไม่ดีกับบุตรสาวของเขาไปด้วย

มีส่วนซึ่งมองเห็นความมืดหม่นในสีหน้าของอีกฝ่ายชัดเจน ทั้งๆ ที่เจ้าบ่าวอยู่ในอาการดีสีแดงเป็นมงคลแท้ๆ แต่ทั่วร่างกลับแผ่กลิ่นอายหึ่มเกรี้ยว ช่างเหมือนกับแม่ทัพที่สังหารศัตรูในสนามรบจริงๆ

ไม่เสียทีที่เป็นได้ทำผู้บัญชาการ แค่เขายืนจ้องมองอยู่ตรงนั้นก็ทำให้นางรู้สึกหวาดผวาก็ได้

นางถลึงตาโตสบตากับเขา เขาไม่เอ่ยปาก นางก็ไม่เอ่ยปาก แล้วอยู่ๆ เขาก็หมุนตัวเดินจากไปโดยไม่พูดอะไรเลย

มีส่วนซึ่งตาค้างพูดอะไรไม่ออก ละครตอนนี้ดำเนินถึงองค์ไหนแล้วหรือ เขาจากไปโดยไม่พูดอะไรแบบนี้เลยนะหรือ

นางตะลึงงันเป็นอันดับแรก จากนั้นก็พลันรู้สึกน่าขัน ดูท่าว่าเจ้าบ่าวจะไม่พอใจงานสมรสพระราชทานที่ท่านพ่อของนางหน้าหนาไปพูลขอจากฝ่าบาทยิ่งกว่าเจ้าสาวเสียอีก และผลของความไม่พอใจนั้นคือการปฏิเสธที่จะเข้าห้องหอ

นางอุตสาห์กังวลใจมาทั้งวัน ผลปรากฏว่าเจ้าบ่าวดันหนีไปเสียก่อนเมื่อมีใครบางคนมาแบกรับภาระนี้ไว้ นางก็ดีใจจนไม่ทันตั้งตัว ไหนเลยจะไปหยุดยังเขาเล่า นี่ก็แสดงว่าคืนนี้นางจะได้นอนหลับอย่างสบายใจแล้ว

เทียบกันแล้ว มีส่วนซึ่งรู้สึกว่าคุณเองมีความอดทนมากพอ คุณลักษณะน้อยนางก็ยังเสแสร้ง ไม่ใช่อารมณ์ และเก็บอารมณ์อยู่แต่ท่านไหวผู้นี้กลับใจแคบโดยไม่แม้แต่จะเสแสร้งสักนิด เขาไม่กลัวว่าเรื่องจะรู้ถึงพระกรรณฝ่าบาท แต่นางไม่มีความกล้าเช่นนั้นหรอก

นางลุกยืนขึ้น เรียกสาวใช้แปดคนที่รออยู่ที่โถงรับแขกเข้ามา สาวใช้

สีคนของจวนโหวเรียบง่ายมาก ไม่ได้มีสีหน้าตื่นตระหนกกับการที่ท่านโหวจากไป นางเลิกคิ้ว หลังจากทีสำรวจอย่างละเอียดแล้วก็กลับมาองสาวใช้จากจวนสกุลมู่ที่ติดตามขบวนเจ้าสาวมาด้วย พวกนางกลับมีสีหน้าซีดเผือด ตระหนกหลนลาน

ในยามปกติฝึกฝนมาดีหรือไม่ดี เมื่อถึงเวลาสำคัญต่างหากจึงจะให้เห็นของจริง

"คุณหนู ทะ...ทำอย่างไรดีเจ้าคะ ท่านโหวไปแล้ว นะ...นี่..."

มู่ฮ้วนซิงเห็นสาวใช้ของบ้านตนเองตระหนกจนเป็นแบบนี้ก็อดส่ายหน้าไม่ได้ "จะตื่นเต้นทำไม ดูลิ ผู้อื่นเขาไม่เสียที่ที่เป็นข้ารับใช้ที่ฝึกฝนมาจากตระกูลใหญ่ เห็นเจ้าบ่าวหนีไปแล้วก็ยังคงสงบนิ่ง ไม่เปลี่ยนสีหน้าเลย พวกเจ้าต้องเรียนรู้จากพวกนางให้ดี"

สาวใช้สี่นางจากจวนโหวสำรวจจู่ฮยินน้อยเงียบๆ ถึงตอนนี้แล้วนางก็ยังมีอารมณ์มาหยอกล้อ สีหน้าไม่ได้มีแววอับอายหรือตำหนิเลย

มู่ฮ้วนซิงรู้ดี นับตั้งแต่ที่เหยียบเข้ามาในจวนโหว ทุกสีหน้าและการกระทำของตัวเองจะเป็นที่สังเกตของผู้อื่น คินเข้าหอเจ้าบ่าวหนีไป และทิ้งเจ้าสาวไว้ในเวลาไม่ถึงหนึ่งเค่อ\* ทั้งจวนโหวจะต้องรู้เรื่องนี้อย่างแน่นอน ดังนั้นนางจึงไม่ต้องเป็นกังวลกับเรื่องนี้

ตอนนี้นางคิดแต่จะนอนหลับให้เต็มอิม เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว สิ่งสำคัญที่สุดที่ต้องทำเป็นอย่างแรกก็คือรักษาแรงกายและแรงใจ รอดตื่นมาพรุ่งนี้ค่อยว่ากัน

"เปลี่ยนเสื้อผ้าให้ข้าเถอะ" นางสั่งสาวใช้ของจวนโหวสองคนที่เหลืออยู่

\* เค่อ หน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

และสาวใช้จากบ้านตัวเองสองคนให้ช่วยกันปรนนิบัติ ส่วนคนอื่นๆ อีกสี่คนก็ให้พวกนางกลับห้องไปพักก่อน

สาวใช้สี่คนถอดชุดแต่งงาน หมวกหงส์ ยกอ่างน้ำ ส่งผ้าเช็ดหน้าให้ล้างเท้า และหวีผมให้นางอย่างคล่องแคล่วว่องไว

มู่ฮ่วนซึ่งล้างเครื่องประทีปโคม เปลี่ยนมาใส่เสื้อผ้าตัวหลวมโครงสบายๆ พรุฒมหายใจอย่างเบิกบาน ให้คนดับไฟแล้วนางก็เข้านอน

# 2

มู่ฮ่วนชิงหลับสบายทั้งคืน

นางเคยใช้ชีวิตในทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ทางเหนือมาเกือบเจ็ดปี เคยผ่านความลำบากในเขตพื้นที่กันดารมาหลายครั้งหลายครา ไม่ใช่หญิงสาวที่ถูกเลี้ยงดูเอาใจอยู่แต่ในห้อง ดังนั้นจึงไม่มีทางหลับไม่สบายเพราะเปลี่ยนที่นอน และไม่มีทางกระสับกระส่ายนอนไม่หลับเพราะเจ้าบ่าวหนีไป

ว่ากันตามตรง นางเจอผู้เยียนหลินเป็นครั้งแรก เดิมก็ไม่ได้มีความรู้สึกอะไรอยู่แล้ว ตัวนางเองก็ไม่ได้ยินดีกับงานแต่งงานครั้งนี้ ดังนั้นจึงยอมให้อภัยที่เขาจากไป

รุ่งเช้าของวันถัดมา นางพักผ่อนเต็มที่แล้วก็ลุกขึ้นให้สาวใช้ปรนนิบัติล้างหน้าบ้วนปาก แต่งเนื้อแต่งตัว หวีผมเป็นทรงหญิงที่ออกเรือนแล้ว เนื่องจากนอนอึด ดวงหน้าจึงเปล่งปลั่งสดใส สีหน้าดูดียิ่งนัก

มู่ฮ้วนซิงส่งกระจก ค้อนข้างพอใจกับรูปลักษณะสุภาพอ่อนโยน  
ของตัวเอง นางให้สาวใช้ประคองออกไปที่โถงรับแขก รอผู้เยียนหลิน  
มารับไปยกน้ำชาทำความเคารพผู้ใหญ่ด้วยกัน

แต่นางรอแล้วรอเล่า เห็นว่าสายแล้วก็ไม่เห็นผู้เยียนหลินปรากฏตัว  
เสียที

มู่ฮ้วนซิงคิดในใจว่าหรือวันนี้เขาจะไม่กล้าไปยกน้ำชา เพียงแค่  
คิดเท่านั้นอีกครู่เดี๋ยวก็นึกคนหนึ่งก็เข้ามาเชิญ บอกว่าได้รับคำสั่งจาก  
ฮูหยินผู้เฒ่าให้มาแจ้งแก่นางว่าเมื่อคืนท่านโหวรับเรื่องด่วนจากทาง  
กองทัพ จึงรีบควมม้าไปค่ายทหารและไม่ได้กลับมาเลย

มู่ฮ้วนซิงฟังแล้วก็หงะ จำต้องใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดปากไว้จึงปกปิด  
สีหน้าประหลาดใจไว้ได้ เขาไม่กล้าไปยกน้ำชาจริงด้วย ไม่กลัวเรื่อง  
แพรงพรายออกไปแล้วฝ่าบาทจะทรงทราบเลยหรือ แล้วคนในจวนโหว  
ก็ตามใจเขาอย่างนั้นหรือ

ทั้งที่รู้ว่าเป็นเรื่องเท็จ นางก็ยังคงแสรังทำต่อไป เขากล้าไม่มา แต่นาง  
ไม่มีโอกาสนั้น จึงให้สาวใช้ออกจากเรือนมาเป็นเพื่อนด้วย

แม้สามีรอนางอยู่ที่โถงใหญ่แล้ว นอกจากฮูหยินผู้เฒ่าที่เป็นภรรยา  
เอก ท่านโหวผู้เฒ่าก็ยังรับอึ้งเหิงยงไว้สี่เรือน ทั้งบุตรธิดา พร้อมทั้งบุตร  
จากภรรยาเอกสองคนและบุตรของอนุอีกห้าคน มู่ฮ้วนซิงคารวะและ  
ยกน้ำชาให้ทีละคน

นางคลี้อยมตลอดเวลา ทำตัวว่างายอ่อนโยน ไม่ได้วิพากษ์วิจารณ์  
สามีแรงๆ ใดๆ เลยสักประโยค

นางไม่คิดว่าผู้เยียนหลินติดหนี้อะไรนาง ดังนั้นนางก็ร้านที่จะ



คิดเล็กคิดน้อยกับเขา หลังจากอายุได้สิบสามนางก็เติบโตมาในทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ มีนิสัยตรงไปตรงมาและใจกว้าง เผลอกับเรื่องอะไรก็ไม่แตกตื่น ใจคอกว้างขวาง แต่นางก็เป็นสตรีชั้นสูงในเมืองหลวงด้วยเช่นกัน ก่อนอายุสิบสามก็ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองหลวงตลอด ดังนั้นจึงเข้าใจกฎระเบียบอันซับซ้อนและจิตใจคนที่ยากจะหยั่งถึงของตระกูลในเมืองหลวง

แต่นางก็ดูออกว่าบิดามารดาของสามีเหมือนจะอยากอยู่ในความสงบ แม้สามียังงุ่มง่ามนางพลางสวมกำไลหยกราคาแพงให้ อธิบายให้นางฟังว่าเรื่องกองทัพเรียกตัวด่วนไม่ใช่การเล่นละคร ลูกชายเป็นได้ให้ผู้บัญชาการดูแลค่ายหมาป่าดำที่มีทหารสิบหมื่น เมื่อค่ายทหารมีเรื่องด่วน จะไม่ไปจัดการก็ได้

แม้สามีโกหกหน้าด้านๆ นางเองก็ให้ความร่วมมือเล่นละครไปด้วย แสดงท่าทางเข้าใจอกเข้าใจและว่าง่าย ตอบแม่สามีว่า "ท่านที่ต้องไปทำการใหญ่ ข้าเข้าใจดีเจ้าค่ะ"

เรื่องบางเรื่องจะจริงหรือเท็จก็ไม่สำคัญ ที่สำคัญคือคนเขาอุตสาหัหุ้มเทหาข้ออ้างออกมาได้ นางจึงร่วมเล่นละครไปด้วย แบบนี้ทุกคนจะได้ไม่เสียเวลาและคุยกันได้ง่าย

'ซิงเออร์ เราต้องรู้จักวางตัว บางครั้งไม่จำเป็นต้องถือสาว่าเป็นเรื่องจริงหรือเท็จ แต่ให้ดูที่ผลของมัน เจ้าต้องเข้าใจว่าบางครั้งคนเราก็จำเป็นต้องเสแสร้ง แบบนี้ทุกคนต่างก็สบายใจ ส่วนคนที่จริงจังเกินไปก็จะใช้ชีวิตลำบาก แล้วเหตุใดจะต้องหาเรื่องไม่สบอารมณ์มาให้ตัวเองด้วยล่ะ จริงหรือไม่'

นี่คือหลักการที่มารดาสอนนางและเป็นกลวิธีในการใช้ชีวิตภายใน

ครอบครัวตระกูลใหญ่ นางจำได้อย่างขึ้นใจ

นางเพิ่งจะมาถึง ยังไม่ได้สร้างอาณาเขตของตัวเองที่นี้ ผู้เยียนหลินก็ไม่ชอบนาง นางไม่ได้ใฝ่พอที่จะสร้างศัตรูให้ตัวเองตั้งแต่เริ่มต้น

ยกน้ำชาคารวะและรับของขวัญเสร็จแล้วก็เข้าไปไหว้บรรพบุรุษที่ศาลบรรพชน มู่ฮวนซิงจึงกลายเป็นสะใภ้ของจวนเจิ้นหยวนโหวอย่างเป็นทางการนับแต่นี้

นอกจากกำหนดว่าทุกวันจะไปคารวะแม่สามีแล้ว มู่ฮวนซิงก็อยู่อย่างว่าง่ายในเรือนของตัวเอง ในสายตาดูผู้อื่น สะใภ้คนใหม่อย่างนางคนนี้ทำตัวสงบเสถียรอยู่ในกฎระเบียบ แต่ถ้าหากนึกว่านางจะแก่ตายอยู่ในเรือนหลัง ไม่สนใจโลกภายนอกแล้วสะใภ้ นั่นคือความเข้าใจผิดอย่างใหญ่หลวง

แม้นางจะแต่งงานแล้ว นางก็ไม่ได้เอาอนาคตของตัวเองมอบไว้ในมือของสามี และไม่ได้วางแผนจะยอมจำนนของสามีหายใจ หรือยึดความคิดที่ว่าต้องรีบคลอดลูกชายเพื่อรักษาตำแหน่งภรรยาเอาไว้ให้มั่นคง

การแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างตระกูลใหญ่มั่งคั่งอยู่บนพื้นฐานของผลประโยชน์ทางการเมือง นางแต่งเข้าจวนโหว ไม่ใช่เพื่อความรักหวานชื่น อีกอย่างนางเคยชินกับการสงบนิ่งต่อความมุ่นวาย จนกระทั่งบัดนี้นางก็ยังคงครุ่นคิดถึงทิศทางของอนาคต

ถ้าหากผู้เยียนหลินดีกับนาง นางก็จะดีตอบเขาในแบบเดียวกัน ถ้าหากผู้เยียนหลินไม่ชอบนางเลย นางก็จะไม่ฝืนใจไปเอาอกเอาใจเขา นางไม่ใช่คนที่นั่งรอความตาย ความจริงแล้วนางเป็นสตรีที่หาเรื่อง

ให้ตัวเองทำได้เก่งนัก อันดับแรกคือทุกวันนางจะต้องมีธุระยุ่ง นางจึงไป  
สำรวจทุกซอกทุกมุมของจวนโหว

ตอนที่คนอื่นเห็นว่านางปักผ้าอยู่ในห้อง นางก็ใช้วิชาตัวเบาเห็นทะยาน  
ขึ้นหลังคา เดินเล่นบนกำแพงทั่วจวนโหว เนื่องจากการทำความเข้าใจ  
สภาพแวดล้อมใหม่ๆ คือความเคยชินของนาง

นางใช้เวลาสี่วันจึงได้เข้าใจพื้นที่ทั้งหมดของจวนได้คร่าวๆ ระหว่าง  
นั้นก็ยิ่งหกลบเวลาที่ต้องกลับมากินมื้อเที่ยงและเวลาที่เจ้าสาวกลับไป  
เยี่ยมบ้าน

วันที่กลับบ้าน นางหิวผมแต่งกายเรียบร้อยแล้วยังคงแสดงท่าที่  
อ่อนโยน ก่อนจะค่อยๆ เดินออกจากห้องมาถึงประตูใหญ่ พอเห็นบุรุษ  
ที่ยืนอยู่ข้างรถม้าก็อดตะลึงงันไม่ได้

ในที่สุดผู้เยียนหลินก็ปรากฏตัว สีหน้าเขาเคร่งขรึม รอบตัวแผ่  
กลิ่นอายเย็นชาแข็งกระด้าง และเพราะเขาอยู่ตรงนี้ บรรยาการรอบๆ  
จึงหนักอึ้งตึงเครียดไปด้วย

ดูท่าต่อให้เขาจะไม่พอใจงานแตงนี้มากแค่ไหนก็ไม่กล้าฉีกพระพักตร์  
ฝ่าบาทต่อหน้าสาธารณชน ตอนอยู่จวนแม่ไม่ไปยกน้ำชาคารวะก็ไม่มี  
คนนอกруг แต่พอออกจากประตูจวนโหวแล้ว มีสายตาเป็นโขงคอยเฝ้ามอง  
หากเขาไม่กลับบ้านเจ้าสาวกับนาง เรื่องจะต้องรู้ไปถึงพระกรรณฝ่าบาท  
แน่นอน

นั่นหมายความว่าวันนี้เขาตั้งใจจะเล่นละครกับนางอย่างนั้นหรือ  
นางก้าวไปทางรถม้าช้าๆ ก่อนจะขึ้นรถพลางอดซ่อนตามองเขา  
ไม่ได้ เห็นใบหน้าแข็งที่อราวกับพญายมที่มีชีวิต นางสงสัยกันว่าตอนที่

กลับไปเจอบิดาของนางที่สกุลมู่ เขาจะบั่นหน้ายิ้มออกมาได้หรือไม่  
พอคิดถึงใบหน้ายิ้มระรื่นที่ราวกับจิ้งจอกของบิดาปะทะกับใบหน้า  
เย็นชาที่เหมือนโดนบังคับฝืนใจ ถ้าหากลูกเขยไม่ไว้หน้าพ่อตา ไม่รู้ว่า  
พ่อตายังจะยิ้มออกอยู่อีกหรือไม่

"เฮ้อ..." แอ่จริงๆ ทำไมนางจึงมีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่นได้นะ  
แม้ว่านางจะพยายามกลั้นหัวเราะเต็มที่ และนี่ก็ว่าไม่มีใครสังเกตเห็น  
ใครจะรู้ว่าผู้เยียนหลินที่เป็นคนหูดีมากจะได้ยินหมดแล้ว เขาที่ไม่ได้  
มองนางเลยจึงแหกกฎเลื่อนสายตาไปที่นาง เห็นสีหน้าที่นางกำลังกลั้น  
หัวเราะ

"สุขนซ์เจอกับจิ้งจอก 'ไม่รู้ว่าใครจะชนะ'" นางพืมฟ้าประโยคนี้ออกมา  
ตอนที่เดินผ่านชายหนุ่ม

ผู้เยียนหลินขมวดคิ้ว เห็นนางขึ้นรถม้าแล้วเขาก็พลิกกายขึ้นม้านำ  
นำอยู่ข้างหน้ารถม้าพร้อมทหารองครักษ์กองหนึ่ง มุ่งหน้าไปทางจวนสกุลมู่  
อย่างยิ่งใหญ่

มู่ฮ้วนซิงที่นั่งอยู่ในรถม้าเลิกม่านมองสำรวจผู้เป็นสามี ปฏิเสธไม่ได้  
ว่าวันนี้เขาในชุดทหารขี่ม้าตัวโตดูสง่างามมีราคาจริงๆ ทั้งสูงศักดิ์และ  
น่าเกรงขามไม่ด้อยไปกว่าชายนักบร่ำงก้าทางเหนือเลยสักนิด ถ้าพั้งแค่  
ผ่านหลังนั้นก็ประกาศชัดถึงอำนาจของผู้บัญชาการทหาร และเล่าลือกันว่า  
ผู้บัญชาการทหารท่านนี้ยังเป็นจ้วงหยวน\* ฝ่ายบูมีฝีมือยุทธเยียมอีกด้วย

\* จ้วงหยวน (จอหงวน) คือตำแหน่งของผู้ที่สอบเข้ารับราชการได้เป็นอันดับหนึ่ง โดยการสอบขุนนาง  
ในสมัยโบราณ (เคอจวี) แบ่งเป็นฝ่ายบุนและฝ่ายบู สอบเลื่อนทีละระดับชั้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัด  
เรียกว่าการสอบตงชื่อ ผู้สอบผ่านได้เป็นชีวิต มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบเรียงชื่อในระดับมณฑล หากสอบผ่าน  
จะได้เป็นจวีเหริน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับผู้ยชื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นชื่อจึงได้บรรจุเข้ารับราชการ  
เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับ จะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตี้ยนชื่อ เพื่อคิดเป็นบันฑิตเอกสมชั้น  
ซึ่งบันฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรียงตามคะแนนเรียกว่า จ้วงหยวน (จอหงวน) บังเหยียน และทันฮวา

หมู่ช่างอิงบิดาของนางเป็นทั้งพระอาจารย์ของรัชทายาท และก็เป็นยอดฝีมือของวังหลวง ตอนนี้อำนาจตำแหน่งเป็นรองเสนาบดีกรมทหารหลายปีมานี้ก็ซึมซับความมีการศึกษาอย่างขุนนางฝ่ายบู๊มาเช่นกัน แต่วิญญูณนักสู้ที่ฝังในกระดูกนั้นไม่เคยจางหาย นี่เป็นเรื่องที่มีเพียงบุตรสาวแท้ๆ ที่เคยต่อสู้กับได้ท้ามู่เท่านั้นที่รู้

ไม่ว่าหากสองคนนี้ลงไม้ลงมือกันขึ้นมาใครจะชนะ พอคิดถึงว่าพวกเขาสองคนสู้กันอย่างดุเดือดเลือดพล่าน หัวใจของนางก็เหมือนมีเลือดสูบฉีดขึ้นมา

หากพวกเขาสู้กันก็ดีสิ ไม่ว่าใครจะชนะ นางก็จะอารมณ์ดียิ่งนัก นางวาดหวังจินตนาการอย่างมีความสุข มุมปากหยักขึ้นโดยไม่รู้ตัว

เมื่อรถม้าของจวนโหวเคลื่อนที่ คนที่คอยรับผิดชอบสืบข่าวก็รีบกลับไปรายงานทางสกุลมู่ ดังนั้นเวลานี้ประตูใหญ่ของสกุลมู่จึงเปิดกว้าง ได้ท้ามู่โบหน้ายิ้มแย้มพากรรยาเอกและอนุกรมทั้งหลายข่าวไพร่มาคอยรับบุตรสาวและบุตรเขยกลับบ้านที่หน้าประตู

ผู้เยียนหลินอยู่บนหลังม้า มองเห็นหมู่ช่างอิงยิ้มอย่างเป็นมิตรมาแต่ไกล รอยยิ้มนั้นแสนตวยิ่งนัก ทำให้นัยน์ตาเหยี่ยวต้องหริ่งเพื่อหลบแสงรัศมีเจิดจ้า

หึ! จิ้งจอกเผ่าตัวนี้...อยู่ๆ เขาก็ชะงัก สุนัขเจอกับจิ้งจอก

เขาบรรลู่ถึงอะไรวางอย่างจิ้งห็นกลับไปมองสตรีในรถม้า นางช่างใจกล้านัก กล้าว่าเขาเป็นสุนัขขอยังนั้นหรือ

มู่ชวนซึ่งไม่รู้ว่ามีผู้เยียนหลินกำลังจ้องมองนาง ตอนที่ประตูรถเปิดออกเด็กรับใช้เอาเก้าอี้มาวางไว้ข้างหน้ารถม้าแล้ว นางตั้งกระโปรงขึ้นเตรียม

จะลงจากรถ ใครจะไปรู้ว่าอยู่ๆ เงินหยวนโนหวก็เดินมาข้างหน้าแล้วยื่นมือมาให้นาง

ปกติสาวใช้จะเป็นคนช่วยประคองนาง มู่ฮ้วนซิงชะงัก ปรายตามองมือใหญ่แฉกหนึ่ง ตระหนักในใจว่าวันนี้กลับบ้าน สามีรับภรรยา ลงจากรถม้า ไม่เพียงจะทำให้เกียรติสกุลมู่ แต่ยังเป็นการให้เกียรติจวนโนหวด้วย

นางให้ความร่วมมือยื่นมือออกไปแล้ววางมือของตัวเองลงบนมือใหญ่ของเขา

มือใหญ่รวบจับมือนางไว้แน่น หลังจากประคองนางลงรถม้าแล้ว เดิมนางจะดึงมือกลับ แต่ปรากฏว่ามือใหญ่ข้างนั้นไม่เพียงไม่ยอมคลายออกแต่ยังบีบแน่นขึ้นด้วย ทำให้นางรู้สึกเจ็บมือขึ้นมานิดๆ

นางซ้อนตามองโดยไม่รู้ตัว พลันสบตากับดวงตาคมของผู้เยียนหลินที่จ้องมองมา นางตัวแข็งค้าง ยังไม่ทันทำความเข้าใจ เขาก็ปล่อยมือแล้วหันเดินไปทางใต้เท้ามู่ ทำเอานางงงงันพลงานวดมือที่ถูกบีบจนเจ็บเสียวๆ แล้วลอบดำอีกฝ่ายในใจ คนผู้นี้บ้าไปแล้วหรือ

เมื่อเผชิญหน้ากับบิดาและมารดาของภรรยา ผู้เยียนหลินก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นอ่อนโยน พากภรรยาประสานมือคารวะทั้งสอง มู่ฮ้วนซิงก็คลี่ยิ้มด้วยเช่นกัน

คนกลุ่มนั้นถูกเชิญเข้าไปในคฤหาสน์สกุลมู่ ผู้เยียนหลินตามใต้เท้ามู่ และพวกญาติผู้ชายไปคุยกันที่โถงหน้าทางเข้า มู่ฮ้วนซิงก็ตามพวกญาติหญิงกลับไปที่เรือนหลังบ้าน เมื่อมารดาส่งคนอื่นๆ กลับไปแล้วก็ดึงนางไปคุยส่วนตัวในห้อง

มู่ฮ้วนซิงปิดบังเรื่องเข้าห้องหอและเรื่องยกน้ำชา เพราะนางไม่อยากให้มารดาต้องปวดใจเพราะนาง ยิ่งกว่านั้นนางไม่ได้อ่อนแอถึงเพียงนั้น แค่เพียงเพราะสามีไม่ร่วมห้องหรือไปยกน้ำชากับนาง ฟ้ำก็ไม่ได้ถล่มลงมาเสียหน่อย นางยังใช้ชีวิตเหมือนเดิม แต่หากพูดว่าทุกอย่างสมบูรณ์พร้อม มารดาจะต้องไม่เชื่อแน่ ฉะนั้นนางจึงเลือกตอบแบบดีบ้างไม่ดีบ้าง

"ถึงอย่างไรก็เป็นงานสมรสพระราชทาน เขาก็ไม่กล้าฉีกพระพักตร์ฝ่าบาท ท่านพ่อก็ไม่ใช่ว่าคนที่จะรับมือได้ง่าย เพราะฉะนั้นเขาก็ถือว่าเกรงใจข้าอยู่เจ้าค่ะ" นางบอกมารดาแบบนั้น

ลี้เอี๋นนิ่งสังเกตสีหน้าของบุตรสาวอย่างใกล้ชิด แม้จะดูไม่ออกถึงความลำบากใจใดๆ แต่นางเข้าใจบุตรสาวดี ต่อให้มีเรื่องจริงๆ มู่ฮ้วนซิงก็ไม่อาจทนเห็นนางเป็นกังวลได้ นางตบมือบุตรสาวเบาๆ พลางบอกเสียงแผ่ว "กายภาคน้ำไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าหากเรื่องที่ต้องตัดสินใจเป็นเรื่องใหญ่ อย่าปิดบังแม่ เจ้าเข้าใจจิตใจแม่ใช่หรือไม่ หืม?"

มู่ฮ้วนซิงมองแววตาจริงจังของมารดาก็เข้าใจโดยปริยายจึงพยักหน้า "ท่านแม่ ข้ารับปากท่าน หากมีเรื่องสำคัญจะต้องบอกให้ท่านรู้"

"ดีแล้ว" ลี้เอี๋นนิ่งคลี่ขี้ม่ออันโยน แววดาสงบนิ่ง

มู่ฮ้วนซิงมองมารดา นางชอบมารดาที่เข้าอกเข้าใจผู้อื่น และชอบความสงบนิ่งที่แผ่ออกมาจากตัวนาง ในเรือนหลังของท่านพ่อท่านแม่ไม่ใช่คนที่งามที่สุด แต่ท่านแม่บำรุงรักษาร่างกายได้เหมาะสมที่สุด แม้อายุสามสิบห้าปีแล้วแต่กลับดูเหมือนอายุยี่สิบ ผิวกายขาวนุ่มไบหน้าไม่มีริ้วรอยแห่งความโรยรา ไม่เหมือนลี้เอี๋นนิ่งคนอื่นๆ ที่จำเป็นต้อง

ฟังเครื่องประทีนโคมมากลบร่องรอยแห่งความชรา

มู่ฮ้วนซิงรู้ว่าทำไมมารดาจึงรักษาความเยาว์วัยไว้ได้ นั่นเพราะมารดาไม่เคยหึงหวง ไม่แก่งแย่งชิงดี และไม่ทุ่มเทความคิดจิตใจไปเอาอกเอาใจท่านพ่อ ท่านแม่อยู่เพื่อตัวเองเท่านั้น เพราะฉะนั้นหัวใจของท่านแม่จึงกว้างขวางยิ่งนัก ใช้ชีวิตผ่านไปแบบกินดีหลับดี หลังจากมีนางเพิ่มมาอีกหนึ่งคน ท่านแม่ก็มีชีวิตอยู่เพื่อนางและตัวเอง

หลังจากกินมื้อเที่ยงที่จวนสกุลมู่เสร็จก็เป็นเวลาสายมากแล้ว ถึงเวลาที่มู่ฮ้วนซิงต้องจากไปแล้วเช่นกัน นางมองผู้เยียนหลินแวบหนึ่ง เห็นเขาคุยหัวเราะกับบิดา วางตัวอย่างเหมาะสม เหมือนอย่างที่บุตรเขยทั่วไปควรปฏิบัติต่อบิดาของภรรยา ไม่มีอะไรแตกต่าง

นางก้มหน้า แอบซ่อนความรู้สึกผิดหวังในแววดตาแล้วถอนหายใจด้วยความเสียดาย

"ทำไมไม่สู้กันล่ะ"

นางนึกว่าไม่มีใครได้ยิน เมื่อบอกลาบิดามารดาพร้อมกับสามีแล้วก็เดินไปทางรถม้า ก่อนที่นางจะเหยียบเก้าอี้ ผู้เยียนหลินก็ยื่นมือให้นางอีกครั้ง

นางคิดว่านี่เป็นการเล่นละคร และไม่ได้เกินสมควร จึงวางมือลงบนฝ่ามือเขาอย่างให้ความร่วมมือ ให้เขาช่วยพยุงขึ้นรถม้า

"เจ้าอยากให้เข้ากับบิดาของเจ้าสู้กันหรือ"

มู่ฮ้วนซิงผงะ ซ้อนตามองเขาอย่างไม่ตั้งใจ สบสายตากับแววดตาเย็นชาคู้่นั้น

นางไม่คิดว่าอยู่ๆ เขาจะพูดกับนาง และโดยที่ยังไม่ทันได้ตั้งตัว



ก็ได้ยินเขาพูดขึ้นอีก...

"ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็ต้องผิดหวังแล้วละ ข้าไม่ใช่สุนัข และไม่ได้สนใจจะคิดเล็กคิดน้อยกับจิ้งจอกให้ผู้อื่นเห็นเป็นเรื่องขบขัน"

นางเบิกตากว้างมองอีกฝ่ายตาค้าง เขามองสีหน้าประหลาดใจของนางด้วยสายตาที่ลึกล้ำสุดหยั่ง รอจนนางขึ้นรถม้าแล้วก็ดึงมือกลับมา หมุนตัวเดินไปแล้วขึ้นขี่ม้า

มูฮัวนซิงมองแผ่นหลังของเขา รอจนเขาเดินไปไกลแล้ว นางจึงขมวดคิ้วมุ่น กระซิบเสียงแผ่ว "ยังจะบอกว่าไม่ใช่สุนัขอีก หนูไว้อย่างกับสุนัขแบบนี้ก็ได้ยินด้วยหรือ"

คนขับรถม้าได้รับคำสั่งก็กระตุกบังเหียนให้รถเคลื่อน คนกลุ่มหนึ่งออกมาจากประตูใหญ่สกุลมู รถม้าเพิ่งจะเลี้ยวตรงถนนใหญ่ ผู้เขียนหลินไม่ได้พูดอะไรก็ควมม้าจากไป

มูฮัวนซิงมองแผ่นหลังที่จากไปไกลอย่างไม่ใส่ใจ นางนั่งสำรวจมออยู่ในรถม้า หลับตาลง สงบใจผ่อนคลาย

พอกลับมาถึงจวนโหวแล้ว นางก็สั่งสาวใช้ บอกว่าตนเองจะนอนสักพัก ไม่อนุญาตให้ใครมารบกวน แล้วก็ขังตัวเองอยู่ในห้อง แต่ความจริงนั้นนางออกไปทางหน้าต่างด้วยวิชาตัวเบา

เมื่อทำความเข้าใจแผนผังของทั้งจวนคร่าวๆ แล้ว นางจะทำอะไรก็ยิ่งคล่องตัวมากขึ้น ตรงไหนซ่อนตัวได้ ตรงไหนคนน้อย ทั้งเวลาทำงานของคนรับใช้ตลอดจนการผิวปากของยามเป็นต้น นางจดจำทุกเรื่องไว้ในหัว และยังมีโอกาสหยิบเอาแผนที่ภายในจวนโหวมาชุดหนึ่ง นำมาวาดเองรอบหนึ่ง และบันทึกคำอธิบายเอาไว้บนนั้น จากนั้นก็นำตัวต้นแบบ

กลับไปวางไว้ในห่อสมุด

แน่นอนว่าตอนที่นางสำรวจจวนโหวก็ได้ยินคนในจวนพูดถึงนางเวลานี้ นางก็จะหยุดฟังคนอื่นวิพากษ์วิจารณ์นาง

บางคนบอกว่านางเป็นคนที่รังแกได้ง่ายๆ เพิ่งแต่งงานหมาดๆ เจ้าบ่าวก็ทอดทิ้งให้โดดเดี่ยวเดี๋ยวตาย แต่นางกลับไม่กล้าฟัดฟัดแม้แต่นิด บ้างก็บอกว่านางมีแผนการลึกลับ ไม่เสียทีที่เป็นธิดาที่ได้ทำมุมจอมเจ้าเล่ห์ สั่งสอนมา รู้ว่าต้องถอยเพื่อที่จะก้าวไปข้างหน้า และไม่รู้ที่นางจะเสแสร้งไปอีกนานเท่าไร

ตอนนี้มู่ฮ้วนซิงได้ตอบอยู่ในใจ พวกเจ้าวางใจเถอะ ข้าจะเสแสร้งต่อไปเรื่อยๆ เพราะข้าเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าคนจวนโหวอย่างพวกเจ้าจะเสแสร้งไปได้อีกนานแค่ไหน คงจะไม่มีเรื่องด่วนจากกองทัพได้ทุกวันหรือกระมัง

ยังมีใครบางคนบอกว่านางทำเพื่อรักษาหน้าตัวเอง ถึงอย่างไร หากเรื่องที่เจ้าบ่าวหนีไปในวันแต่งงานแล้วออกไปจะต้องกลายเป็นเรื่องขบขันไปทั่วเมืองหลวงแน่ ดังนั้นนางจึงได้แต่ต้องอดทนอดกลั้นไว้

มู่ฮ้วนซิงเลิกคิ้วและจดจำไว้เสียๆ คนผู้นี้ทำทางใจดี ภายนอกนั้นทำที่เป็นเห็นด้วย แต่ในใจนั้นกลับต่อต้านอยู่ลับๆ ต่อหน้าคนอื่นก็เสแสร้งทำเป็นดี ลับหลังกลับเป็นคนปากเปราะ

นอกจากนั้น ใครชอบทำงานลวกๆ หรืออุ้งงาน ใครแอบเล่นพนัน และใครชอบพอกับใคร นางรู้หมด นางเหมือนชาวบ้านที่ซมละครอยู่ข้างล่างเวที ทุกรายแสดงแต่ละฉากๆ ในจวนโหวจากที่ลับ

ช่วงนี้นางยังเก็บสาวใช้เป็นไม้คนหนึ่งมาไว้ที่เรือนตัวเองด้วย

สาวใช้ผู้นี้เดิมเป็นสาวใช้ที่ทำงานหยาบจิปละเอียดในห้องครัว เพราะเป็นใบ้ จึงมักจะถูกสาวใช้อื่นๆ รังแก มู่ฮ่วนซิงแจ้งหัวหน้าพอบ้านของจวนแล้ว ก็นำตัวสาวใช้คนนี้มาจากห้องครัว ให้มาทำงานในเรือนของนาง และยังตั้งชื่อใหม่แทนไฟเพราะให้ด้วยว่า 'ซินอวี่'

เรื่องนี้แพร่ออกไปทั่วจวนโหว ทุกคนแค่เห็นว่าสุหยินคนใหม่ทำ เพื่อแสดงความมีเมตตาของตัวเอง จึงได้พาสาวใช้ที่เป็นใบ้ไปเลี้ยงดูในเรือน แต่มู่ฮ่วนซิงไม่สนใจว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร ที่นางเก็บซินอวี่เอาไว้งานก็ยอมมีจุดประสงค์ของนาง

จวนโหวพื้นที่กว้างขวาง หออาคาร เรือนที่พัก สวนดอกไม้มีอยู่ทั่วหนึ่งในสถานที่ที่มู่ฮ่วนซิงชอบไปที่สุดก็คือคอกม้า

นางใช้ชีวิตในทุ่งหญ้าทางเหนือมาเกือบเจ็ดปี การดูม้าเป็นคือความสามารถพิเศษของนาง ความชอบม้าก็ยิ่งต่างจากคนทั่วไป ความอยากขี่ม้าควบตะบึงได้ฝังรากลึกอยู่ในสายเลือดของนาง

ม้าดีจะฉลาด หลังจากที่นางมาได้สองสามหน ม้าทุกตัวในคอกก็จำนางได้และเข้าใกล้นาง

ตระกูลชั้นสูงในเมืองหลวงการเลี้ยงม้าจะให้ความสำคัญกับความสวยงาม เลี้ยงพวกมันแบบสัตว์ แต่มู่ฮ่วนซิงไม่เหมือนกัน นางเห็นม้าเป็นเพื่อน แปรขนให้พวกมัน ช่วยเกาให้พวกมัน บางครั้งก็แอบเอาผลไม้ไปอย่างลูกผลตันไ้\* ให้มันกินสดๆ

ผลตันไ้คือผลไม้รสหวานอร่อย ม้าชอบกินเป็นพิเศษ แต่ก่อนนางมักจะไปเก็บผลตันไ้จากป่ามาเลี้ยงม้าบ่อยๆ

\* ผลตันไ้ คือแอปเปิ้ลชนิดหนึ่งของจีน

ม้าในจวนโหวปกติจะกินหญ้าและฟางแห้ง มู่ฮ้วนซิงเอาลูกผลต้นไม้  
เลี้ยงพวกมัน พวกม้าก็ยอมอารมณ์ดี

"เด็กดี ไม่มีผลไม้แล้ว วันหลังหากข้าหาผลไม้ได้จะมาให้เจ้าใหม่"  
มู่ฮ้วนซิงลูบม้า ม้าเอาน้ำมาคืนนาง ให้ความสนิทสนมกับนางยิ่งนัก

อยู่ๆ ก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้น นางรู้ว่ามิใครบางคนมาที่นี้จึงรีบหลบไป  
ซ่อนตัวหลังคอกม้า แล้วเก็บซ่อนลมหายใจของตนเอง

พอเห็นว่าผู้มาใหม่คือผู้เยียนหลิน นางก็อดขมวดคิ้วไม่ได้  
ท่านโหวผู้นี้ทำไมถึงมาคอกม้าด้วยตัวเองได้ล่ะ ปกติคนที่เข้าออก  
คอกม้าคือบ่าวที่มีหน้าที่ดูแลม้าหรือไม่ก็คนขับรถม้า น้อยนักที่จะเห็น  
ผู้เป็นนายมาคอกม้าด้วยตัวเอง

ขณะที่กำลังสงสัยอยู่นั้น นางก็เห็นร่างบางงามสง่าของใครอีกคน  
สตรีผู้นั้นนางจำได้ อีกฝ่ายคือหลินร่วโยว เป็นญาติผู้น้องห่างๆ ของท่านโหว  
ที่คนรับใช้พูดกัน

นางตระหนักรู้ขึ้นมาทันที ที่แท้ทั้งสองคนนัดพบกันที่นี่

มองจากมุมที่นางอยู่ เห็นแต่แผ่นหลังของผู้เยียนหลิน มองไม่เห็น  
สีหน้าของเขา แต่เห็นดวงตาคู่งามเปี่ยมความรู้สึกลับของฝ่ายหญิงได้ชัด  
ตลอดจนดวงหน้าน่ารักน่าเอ็นดูที่มีน้ำตาไหลออกมากหนึ่งหยด น้ำตา  
หยดนั้นหยุดอยู่ตรงท้องนิ้วของผู้เยียนหลินที่ยกขึ้นมาปาดเช็ดให้อย่าง  
อ่อนโยน

บุรุษสตรีทั้งสองยืนอยู่ตรงนั้น งดงามราวกับคนเป็นๆ เดินออกมา  
จากภาพวาด ช่างสมกันยิ่งนัก ประกอบกับความรู้อีกในดวงตาของ  
หลินร่วโยว ทำให้มู่ฮ้วนซิงนึกถึงเมื่อวานที่คุณหนูใหญ่ของจวนโหว

มาหานาง หาเรื่องมาพูดจากระแหนะกระแหนาง บอกว่าพี่ชายของนาง มีสตรีในดวงใจอยู่แล้ว ดูท่าสตรีในดวงใจคนนั้นก็คือหลินร่วโยว

เมื่อเห็นสามีของตัวเองนัดพบกับหญิงอื่น มู่ฮ้วนซิงบอกไม่ถูกว่า ความรู้สึกนั้นคืออะไร คนทางเหนือชอบแสดงความรู้สึกและเป็นคนชัดเจน ชอบใครก็จะบอกออกมดั่งๆ ภาพที่บุรุษสตรีนัดพบกันแบบนี้ก็เห็นได้บ่อยๆ ฤดูใบไม้ผลิของทุกปีก็จะมีเห็นชายหญิงนัดพบกันตามลำพังที่ทุ่งหญ้ามากขึ้น

ถึงอย่างไรนางก็อายุสิบเก้าแล้ว และไม่ใช่อสตรีที่จะซังตัวเองอยู่แต่ในห้องไม่ออกไปไหน นางเผชิญโลกมากก็ไม่ถือว่าน้อย อีกอย่างผู้เขียนหลินยังคงเป็นคนแปลกหน้าสำหรับนาง ดังนั้นต่อให้เห็นเขาพบกับหลินร่วโยวลับๆ นางก็ไม่ได้รู้สึกอะไร

"ใคร!" ออๆ ผู้เขียนหลินก็ทวาด ดวงตาคมกริบคู่นั้นมองตรงมายังที่ที่นางซ่อนตัวอยู่

เอ? ถูกจับได้แล้วหรือ

มู่ฮ้วนซิงแปลกใจมาก ทั้งๆ ที่ตนเก็บลมหายใจแล้วแต่ก็ยังถูกเขาจับได้อีก ประสาทสัมผัสของคนผู้นี้เฉียบไวถึงเพียงนี้เชียวหรือ

"ออกมา!" เขาสั่งเสียงทุ้มเย็นชา

มู่ฮ้วนซิงใช้ความคิด นางเองก็ไม่ได้กลัว ในเมื่อถูกจับได้แล้ว นางจึงเดินออกไปอย่างสง่าผ่าเผย

ผู้เขียนหลินเห็นนางแล้วก็ผงะ จากนั้นสีหน้าจึงเปลี่ยนเป็นบึ้งตึง หลินร่วโยวก็ไปแอบหลังญาติผู้พี่ด้วยความหวาดกลัวราวกับมู่ฮ้วนซิงเป็นแม่เสือกินคน

นัยน์ตาเหยี่ยวของผู้เยียนหลินแปรเปลี่ยนเป็นเย็นชาทันที เอ่ยหน้า้ง่า  
"เจ้าแอบฟังอยู่หรือ"

"เปล่า ข้ามาดูม้า" นางบอกไปตามตรง "ไม่ได้มีท่าทางกระดาก  
ที่ถูกจับได้เลยสักนิด"

แน่นอนว่าผู้เยียนหลินไม่เชื่อ "ในเมื่อมาดูม้า แล้วทำไมต้องแอบ  
ด้วย"

"ท่านก็แอบขำอยู่นี่ พอเห็นท่านมา ข้าก็เลยต้องแอบบ้าง"

เขาผงะ คิดไม่ถึงว่านางจะพูดจาโผงผางเช่นนี้

มู่ฮ้วนซิงก็ไม่รอให้เขาเอ่ยปากไล่ จึงรีบบอก "ทั้งสองท่านค่อยๆ  
คุยกันไปนะ รับประทานแล้ว" พูดเสร็จก็หันหลังกลับแล้วเดินจากมาด้วยความ  
โล่งใจ คล้ายว่านางเป็นเพียงคนนอก

นางไม่เียงที่จะไปถามเขาว่าเหตุใดถึงนัดพบสตรีอื่นลับหลัง การข้อยแย้ง  
ความรัก ความหึงหวง ความอิจฉาริษยาที่สตรีเรือนหลังทำกันพวกนั้น  
นางตัดสินใจแต่แรกแล้วว่าจะไม่ทำ เพราะนางไม่อยากเป็นภรรยาขี้อิจฉา

ในสายตาคณนอก งานแต่งงานนี้เป็นงานมงคลสมรสที่ฝ่าบาท  
พระราชทานด้วยพระองค์เอง คล้ายกับว่าได้หน้าและเป็นเกียรติยิ่งนัก  
แต่ได้หน้าแค่ภายนอกแล้วจิตใจที่อยู่ภายในนั้นรู้คุณธรรมจะมีประโยชน์  
อันใด

ผู้เยียนหลินไม่มีนางอยู่ในใจ อยากจะเย็นชาใส่นาง หมางเมินาง  
นางอาจต้องอยู่เป็นแม่ม่ายไปชั่วชีวิต เรื่องพวกนี้นางคิดไว้แล้ว และ  
รู้จุดจบที่อาจเป็นไปได้ในภายภาคหน้าของตัวเองดี

การพริบตาบ่นเสียใจกับสิ่งที่พลาดพลั้งในอดีตและส่องกระจกเงารา

ตัวเองอยู่ในเรือนหลังไม้โซ่สิ่งที่มีส่วนชิงจะทำ แม้ออกเรือนแล้ว นางก็ปฏิเสธที่จะใช้ชีวิตเป็นสตรีเรือนหลังที่คอยเดินตามหลังผู้อื่น อยู่เพื่อรอคอยความรักจากสามี หรือให้กำเนิดลูกชายเพื่อมีเกียรติและเป็นที่เคารพ

นางมีแผนของตัวเอง นางสามารถคิดหาวิถีทางอื่นให้ตัวเองได้แน่นอนว่าถ้าหากสามารถอยู่อย่างสงบกับผู้เยียนหลินได้นั้นย่อมเป็นการดี แต่เขาไม่มาหาเรื่องนาง นางก็จะไม่ไปหาเรื่องเขา

หนังสือสมรสแผ่นเดียวรั้งนางไว้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นผู้เยียนหลินอยากทำอะไรหรือไปรักใคร่ นางจะไม่ไปถามไถ่

นางเดินเร็วมาก จึงไม่ทันเห็นแววตาคุ่นคิดลึกซึ้งซึ่งผู้เยียนหลินมองแผ่นหลังของนางที่เดินจากไป

"พี่เยียนหลิน?"

ได้ยินหลินร่ำไหวเรียกเบาๆ ผู้เยียนหลินจึงได้ตั้งสายตากลับมามองใบหน้าที่เป็นกังวลของนาง

"นาง...คงไม่ได้โกรธหรืออหังการ ถ้าหากพี่เยียนหลินรู้สึกลำบากใจเรื่องรับอนุรักษ์ช่างมันเถิด..." นางกัดฟันขาวลงบนริมฝีปากเบาๆ แล้วก้มหน้าลงช้าๆ

ผู้เยียนหลินขมวดคิ้วมุ่น เขยคางนางขึ้นมา เห็นดวงตาคู้งามมีประกายน้ำเอ่อขึ้นมาดั่งคาด

เขาตำหนิเสียงค่อยๆ "กลัวอะไรเล่า มีข้าอยู่ ไม่ต้องกลัว เพียงแต่ไม่อาจให้ตำแหน่งภรรยาเอกเจ้าได้ ทำให้เจ้าต้องลำบากแล้ว"

หลินร่ำไหวรีบส่ายหน้า "ขอแค่ได้อยู่กับพี่เยียนหลิน ข้าไม่รู้สึกลำบากเลย"

ผู้เขียนหลินถอนหายใจ โอบนางเข้ามาในอ้อมอก แล้วเอ่ยปลอบด้วยเสียงแผ่วเบา "ช้าเข้าใจ ไม่ต้องร้องให้แล้ว"

เดิมเขาจะแต่งงานกับหลินรั้วไยว นางเป็นคนนิสัยอ่อนโยน ช่างเอาอกเอาใจเขานัก ท่านพ่อท่านแม่ก็รักนาง เดิมนี้คิดว่าภรรยาของเขาก็คือนางนี่แหละ ใครจะรู้ว่าพระราชโองการฉบับเดียวจะทำให้แผนเขาเสีย

ฮ่องเต้องค์ใหม่ขึ้นครองบัลลังก์ได้ปีเดียว ราชสำนักก็ไม่สงบ แบ่งพรรคแบ่งพวกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งคือฝ่ายอัครเสนาบดีที่มีอัครเสนาบดีเป็นผู้นำ มีขุนนางเก่าแก่และขุนนางชั้นผู้ใหญ่เป็นกำลังหลัก อีกฝ่ายหนึ่งคือฝ่ายผู้มาใหม่ที่มีได้ทำมู่เป็นหัวหน้า กำลังหลักคือขุนนางรุ่นเยาว์

พรรคฝ่ายปู่ของเขาติดตามฮ่องเต้องค์ก่อนยึดอำนาจ สนิทสนมแน่นแฟ้นกับพรรคอัครเสนาบดี พอมาถึงยุคของเขา แม้เขาและบิดาจะไม่ได้แสดงตัวชัดเจนว่าฝักใฝ่ฝ่ายไหน แต่บิดาของเขาไม่ลงรอยกับได้ทำมู่ เขาก็ยอมไม่มีทางไปสู่ขอบุตรสาวสกุลมู่

แต่คิดไม่ถึงเลยว่าได้ทำมู่จะหน้าด้านไปทูลขอพระราชทานงานแต่งงานจากฝ่ายบาท ทำให้เขาจำต้องแต่งมู่ส่วนซึ่งเป็นภรรยา

เขาเมินภรรยาที่เพิ่งแต่ง ตอนที่เจ้าบ่าวเจ้าสาวต้องยกน้ำชาคารวะ เขาก็ไม่ไป เพื่อแสดงให้เห็นว่าเงินหยวนไหวอย่างเขาไม่ถูกใจบุตรสาวของสกุลมู่ แต่งนางเข้ามาในบ้านก็ไม่ได้แสดงว่าจวนไหวจะเอนเอียงไปทางพรรคผู้มาใหม่ เขาผู้เขียนหลินไม่ใช่คนที่ใครจะมาจูงจุมูกได้ง่ายๆ

เขาตั้งใจเห็นห่างมู่ส่วนซิง แต่กลับรู้สึกได้ว่านางก็ไม่ได้อยากจะเข้าใกล้เขามากเกินไป ตอนที่ทั้งสองสบตากัน นางก็ไม่ได้มีความเขินอาย



อย่างที่สตรีควรจะมี ทว่ากลับมองเขาอย่างสงบนิ่ง

แต่เขาไม่เชื่อนาง มู่ซางอิงเป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบาย ไม่เคยทำเรื่อง  
ที่ไม่มีผลประโยชน์ ฉะนั้นการที่บุตรสาวสกุลมู่แต่งเข้าจวนโหวต้อง  
ไม่ใช่เรื่องที่จะดูเบาได้

มู่ซางอิงอยากจะได้จวนโหวเข้าพวก ให้พวกฝ่ายอัครเสนาบดี  
เกิดความแคลงใจในจวนโหว เขาและบิดาจะไม่มีทางให้สกุลมู่ได้สมใจ  
การตอบโต้ของผู้เขียนหลินคือเขารับอนุคนใหม่เข้าบ้านสามวันให้หลัง  
เขาไม่เชื่อหรือกว่าฝ่าบาทจะทรงก้าวกายเรื่องรับอนุด้วย แน่นนอนว่า  
เขารับหลินเร็วไวเข้ามา โดยก่อนหน้านั้นก็ไม่ได้บอกกล่าวมู่ส่วนซิงที่เป็น  
ภรรยาเอก

แต่มู่ส่วนซิงไม่ได้ประหลาดใจสักนิดเดียว นางตระหนักเอาไว้แล้ว  
ในใจ ถ้าหากนางไม่ได้อยู่ในตำแหน่งภรรยาเอก ผู้เขียนหลินเดิมตั้งใจ  
จะแต่งหลินเร็วไวเป็นภรรยาอยู่แล้ว และนางก็รู้ว่าทุกคนทั้งบนและ  
ล่างในจวนโหวกำลังชมละครของนาง

ด้วยเหตุนี้แม่สามีจึงเรียกนางไปโดยเฉพาะ เกลี่ยกล่อมนางว่า  
บุรุษมีสามภรรยาสี่อนุเป็นเรื่องธรรมดา ผิวเฟินนั่นคือปลอบโยนนาง แต่  
ความจริงคือเตือนนางว่าอย่าอะอะจนเรื่องไปถึงฝ่าบาท มิฉะนั้นทุกคน  
จะต้องเดือดร้อน ผู้ทรงบุตรสาวคนโตที่อยู่ข้างๆ ได้โอกาสก็มาปรามนาง  
กับเขาด้วย บอกนางว่าอย่าได้หึงหวง ระวังจะทำผิดกฎเจ็ดออก\*

\* กฎหมายการหย่าของจีนในสมัยโบราณ เรียกว่า 'เจ็ดออกสามไม่ไป' คือเหตุแห่งการหย่าเจ็ดข้อ ได้แก่  
ไม่กตัญญูต่อบิดามารดาสามี ไม่มีทายาท คบชู้ผู้ชาย รัชยาหึงหวง เป็นโรคร้าย ปากมากชางนินทา ลักขโมย  
โดยหากมีเหตุหนึ่งข้อก็สามารถหย่าได้ แต่ถ้าภรรยาตรงตามข้อใดข้อหนึ่งในเหตุที่เมื่อก่อนหย่าสามข้อ ได้แก่  
ไม่มีบ้านเดิมให้กลับไว้ทุกข้อบิดามารดาสามีครบสามปี หรือแต่งงานกันตั้งแต่สามปีแล้วยากจนจนภายหลังร่ำรวย  
ขึ้นมา สามีจะไม่สามารถหย่าภรรยาได้

มู่ฮวนซิงไม่เพียงไม่โกรธ แต่ยังรับคำอย่างนอบน้อม ขณะเดียวกันก็ช่วยเสริม "ท่านแม่และท่านพี่กล่าวได้ถูกต้อง เหมือนอย่างท่านพ่อของข้า เรือนหลังนั้นรับอนุมาถึงห้าคนนะ! ท่านพ่อสามีก็ยังมีอนุสี่คนไม่เพียงแค่นั้น ได้ยินว่าเหล่าขุนนางที่บรรดาศักดิ์เทียบเท่าท่านโหวของพวกเรา อย่างน้อยๆ ก็มีอนุสี่ห้าคนคอยปรนนิบัติ เรือนหลังของเจ้านายโหวของเราก็อย่าได้น้อยหน้าผู้อื่น ท่านโหวสง่างามโดดเด่นอนาคตยาวไกลสุดประมาณไม่ว่าอย่างไรก็ต้องรับอนุทุกคน จึงจะไม่ใช่เป็นการเอาเปรียบท่านโหว"

นางบอกอย่างห่วงใยและจริงใจ ขณะเดียวกันก็ยังเสนอตัวว่า ถ้าหากต้องการ นางจะไปสืบข่าวแล้วคิดบรรดาศักดิ์ที่คู่คุณสมบัติไม่เลวมาให้แม่สามีและน้องสามีตรวจดูแล้วมาปรึกษากัน

นางบอกอย่างกระตือรือร้น แต่กลับทำให้แม่สามีและน้องสามีทั้งสองคนพูดอะไรไม่ออก พอนางจากไปแล้ว ฮูหยินผู้เฒ่าแห่งจวนโหวก็หันไปมองบุตรสาว

"เจ้าว่าที่นางพูดเมื่อครู่นี้จริงหรือเท็จ"

ผู้หญิงเบะปาก แค้นเสียงหีบอก "ย่อมเป็นเท็จอยู่แล้วเจ้าคะ ข้าไม่เชื่อหรือกว่านางจะใจกว้างถึงขั้นที่จะหาคนมากมายมาเติมเต็มห้องพี่ใหญ่ได้ขนาดนั้น"

ฮูหยินผู้เฒ่าพยักหน้าเห็นด้วย "ธิดาสกุลมู่คนนี้ไม่ธรรมดาจริงๆ เพิ่งจะแต่งงานหมาดๆ สามีก็รับอนุเข้าบ้าน นางยังนิ่งได้ขนาดนี้ ทำให้มองพิรุณไม่ออกเลย แล้วยังคิดจะเป็นฝ่ายช่วยหาอนุเพิ่มให้สามีอีก แต่ตระกูลที่นางเอ่ยถึงพวกนั้นมีผลประโยชน์ต่อจวนโหวของเราจริงๆ แลหะ

คิดดูแล้วก็เป็นคนช่างมีเหตุผล ข้ายังรู้สึกซาบซึ้งใจยิ่งนัก"

ผู้หญิงเบิกตาโตด้วยความประหลาดใจ "ท่านแม่ ท่านคงไม่ได้คิดจะหาอนุมาเพิ่มให้พี่ใหญ่จริงๆ หรอกใช่หรือไม่เจ้าคะ"

สุหยินผู้เฒ่ากลกตาใส่บุตรสาว "เจ้าโง่งหรือไร พี่ใหญ่ของเจ้าเพิ่งจะแต่งงานได้ไม่ถึงสัปดาห์ก็รีบรวีโยวเข้าบ้าน พวกเราจึงต้องช่วยป้องกันไม่ให้จิ้งจอกเฒ่าแซมู่กราบทูลฝ่าบาทเรื่องพี่ใหญ่ของเจ้า แล้วจะหาอนุมาเพิ่มอีกได้อย่างไร อีกอย่าง ด้วยนิสัยของพี่ใหญ่ของเจ้ามีหรือจะยอม!"

พอพูดถึงคนแซมู่ ผู้หญิงก็แค้นเสียดสีเหินชา "ถ้าหากไม่ใช่เพราะสกุลมู่วางอุบาย ใช้พระราชโองการบีบให้พี่ใหญ่แต่งงานกับหญิงคนนั้น พี่รวีโยวก็คงไม่ต้องเป็นอนุหรอก" ผู้หญิงยืนอยู่ฝั่งหลังนิรวิโยวญาติผู้ที่ยังรู้สึกผิดแทนพี่ใหญ่ หญิงคนนั้นช่างแตกต่างกับพี่รวีโยวเหลือเกิน

พอคิดถึงว่าพี่รวีโยวได้รับความไม่เป็นธรรม นางก็ปวดใจ จึงยอมเอาบัญญัตินี้ไปคิดกับมู่ฮ้วนซิง

สุหยินผู้เฒ่าส่ายหน้า "แต่งก็แต่งแล้ว พระราชโองการของฝ่าบาทจะฝ่าฝืนมิได้ แต่ทำให้รวีโยวต้องลำบาก แม้จะเป็นอนุ แต่มีข้าอยู่ทั้งคน จะไม่มีทางปล่อยให้นางต้องเสียเปรียบแน่ ว่ากันตามตรง ฐานะก็เป็นเพียงสิ่งที่คนภายนอกมอง พอปิดประตูแล้วก็ยังใช้ชีวิตได้เหมือนสามัญภรรยา ข้าและพี่ใหญ่ของเจ้าจะคอยปกป้องนางเอง"

ผู้หญิงหัวเราะแล้วบอก "ข้าก็ปลอมพี่รวีโยวแบบนี้แหละ เป็นอนุแล้วอย่างไรละ ต้องดูว่าคนที่พี่ใหญ่ชอบนั้นคือใคร ขอเพียงให้กำเนิดบุตรชาย ทายาทในภายภาคหน้าก็ยังตกอยู่ในมือนางมิใช่หรือ หญิงแซมู่ผู้นั้นอย่าได้ฝืนเลย"

สูหยินผู้เฒ่าและธิดาคุยกั้วเราะกันสองคนในห้อง โดยไม่รู้เลย สักนิดว่าเงาร่างที่อยู่นอกหน้าต่างได้จากไปเงียบๆ

มู่ฮ้วนซิงได้ยินคำพูดเหล่านั้นทุกคำไม่มีตกหล่น นางส่ายหน้า เรือนหลังแต่ละที่ต่างกันเพียงเล็กน้อยจริงๆ ทั้งแก่งแย่งชิงดี ชี้อะแวงสงสัย สู้กันไปสู้กันมาอยู่อย่างนั้น

นางใช้วิชาตัวเบาจากไปเงียบๆ ร่อนลงพื้นอย่างไร้สัมเสียดตรงที่ สาวใช้รออยู่ แสร้งทำเป็นเพิ่งเข้าห้องน้ำเสร็จแล้วเดินออกมา เหมือน ไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น ใช้ชีวิตอยู่ในเรือนของตนเองต่อไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622849.html>